

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἐτησίᾳ δρ. 16.—	Ἐτησίᾳ δρ. 25.—
Ἐξέμνητος > 8,50	Ἐξέμνητος > 13.—
Τρίμηνος > 4,50	Τρίμηνος > 7.—
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἐτησίᾳ, δολλάρια 4	

Περίοδος Β'.—Τόμος 28ος

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ. 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ἐν Ἀθήναις, 18 Σεπτεμβρίου 1921

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἐσωτερικ. λεπ. 40 Ἐξωτερ. λεπ. 50
Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐδριπιδίου δρ. 88 παρὰ τὸ Βαρεβάκειον

Ἔτος 43ον.—Ἀριθ. 42

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΒΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΔ'. (Συνέχεια)

«Τὰ ἴδια βράδυ ἔγεινα δεκανέας, γιατί ἔ-
πιασα, λέει, τὸν Ρώσσο ἐκεῖνο ποῦ ἦταν,
λέει, συνταγματάρχης καὶ γιατί πολέμη-
σα, λέει, σὰ λιοντάρι.

«Πρέπει νὰ ξέρετε ἀκόμα
πὺς ὁ λοχαγὸς μοῦ χάρισε τὴν
ὀκτάρα. Κι' ὁ Αὐτοκράτωρ
εὐχαριστήθηκε τόσο ἀπ' ὅλους
μας, ὥστε μᾶς ἔγραψε ε' ἓνα
χαρτί: «Στρατιῶται, εἶμαι εὐ-
χαριστημένος ἀπὸ σᾶς!»

«Μὰ κι' ἐγὼ εἶμαι εὐχα-
ριστημένος. Καὶ σὰς χαιρετῶ
ὅλους πέρα — πέρα,

Ἀθανάσιος Γκριμπιλέ

Δεκανέας τοῦ 8ου λόχου τοῦ 9ου
Συντάγματος τῆς γραμμῆς.»

Μετὰ τὴ μάχη τοῦ Ἀου-
στερλίτς, ὁ Ναπολέων πιά ἀ-
ποθεώθηκε. Μπῆκε ζωντανὸς
στὴν Ἱστορίαν, στὸ Θρόλλο. Κι'
ὄχι μόνο ἡ Γαλλία, παρὰ κι'
ὅλος ὁ κόσμος τὸν ἐθαύμαζε.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάν, αἰ-
σθανόνταν αὐτὸ τὸν ἐνθουσιασμὸ
ζωηρότερ' ἀπὸ τὸν καθένα.

Εἶχε ἀρχίσει πιά νὰ βγαί-
νῃ ἔξω. Καὶ τὴν Πρωτοχρο-
νίᾳ τοῦ 1806 πῆγε νὰ ἰδῇ τὴν
ἐξοχὴν σημεῖα, ποῦ εἶχε
κυριεύσει ὁ γαλλικὸς στρατός.

Ὁ Ναπολέων τίς εἶχε σταί-
λει στὸ Παρίσι κι' εἶχε διατά-
ξει νὰ τίς μοιράσουν στὸ Δη-
μαρχεῖο, στὴ Γερουσία, στὴ
Βουλὴ καὶ στὴν Παναγία τῶν
Παρισίων.

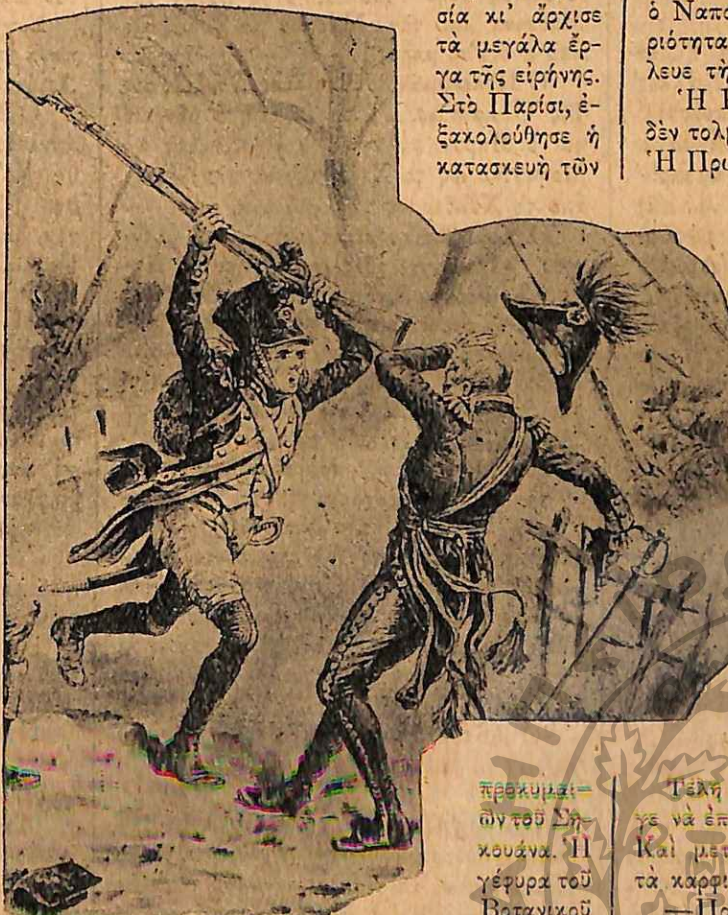
Ἐκατὸν εἴκοσι ἦταν ὅλες. Καὶ μπο-
ρεῖτε νὰ φαντασθῆτε πὺς ὑποδέχθηκε ὁ
λαὸς αὐτὰ τὰ τρόπαια τοῦ Ἀουστερλίτς
καθὼς καὶ, λίγο ἀργότερα, τὴ Μεγάλῃ
Στρατιά.

Τὸν ἴδιο μῆνα, στίς 26, ὁ Ναπολέων
γύρισε στὸ Παρίσι, ἀφοῦ ἐπέβαλε στοὺς

Συμμάχους τὴ συνθήκην τοῦ Σαιμπρὺν καὶ
διοργάνωσε τὴ Συνομοσπονδία τοῦ Ρήνου,
ποῦ ἔδινε τὸ θρόνο τῆς Νεαπόλεως στὸν
ἀδελφὸ τοῦ Ἰωσήφ καὶ τὸ θρόνο τῆς Ὁλλαν-
δίας στὸν ἀδελφὸ τοῦ Λουδοβίκο.

Στὸ κορύφωμα πιά τῆς δόξας του, ὁ
Ναπολέων, χωρὶς νὰ παραμελήσῃ καθόλου
τὰ στρωτιωτικὰ, ξαναπῆρε στὰ χέρια του

ὅλη τὴν ἐξου-
σία κι' ἄρχισε
τὰ μεγάλα ἔρ-
γα τῆς εἰρήνης.
Στὸ Παρίσι, ἐ-
ξακολούθησε ἡ
κατασκευὴ τῶν

«Τὸν ζαλίζω μὲ μιὰ κοντακιά...» (Σελ. 323, στ. α')

Γέφυρα τοῦ Ἀουστερλίτς, κι' ἄρχισε νὰ
κτίζεται ἄλλῃ μιᾷ, ποῦ θὰ ὀνομαζόταν,
ὅπως ὀνομάζεται ἀκόμη σήμερα, Γέφυρα
τῆς Τένας.

Μὲ τὰ κανόνια, ποῦ εἶχαν πάρει ἀπὸ
τὸν ἐχθρό, κατασκευάσθηκε ἡ περίφημη
ἐκείνη στήλη τῆς Πλατείας τῆς Βανδώ-

μης. Ἐγείναν ἐπίσης τὰ σχέδια γιὰ δύο θρι-
αμβευτικές Ἀψίδες, τοῦ Καρρουζέλ καὶ
τοῦ Ἀστέρος.

Τὸ ἴδιο ἔτος 1806 ἰδρύθηκε τὸ Πανε-
πιστήμιο (Université) καὶ τὸ Συμβούλιο
τῆς Ἐπικρατείας, ἀναδιοργανώθηκε ἡ
Γαλλικὴ Τράπεζα, συμπληρώθηκαν οἱ
Γαλλικοὶ Κώδικες, ἔγιναν δρόμοι και-
νούργιοι ε' ὅλο τὸ Κράτος. Τελοσπάντων
ὁ Ναπολέων εἶχε ἀναπτύξει μιὰ δραστη-
ριότητα μοναδική. Ὁλὴ ἡ Εὐρώπη ἐξή-
λευε τὴ Γαλλία γιὰ τὸν κυβερνήτη της.

Ἡ Ρωσία κι' ἡ Αὐστρία, νικημένες,
δὲν τολμοῦσαν ἀκόμα νὰ σηκώσουν κεφάλι.

Ἡ Πρωσία ὅμως εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐξοπλι-
ζεται κρυφά.

Ὁ Ναπολέων τὸ ἤξερε κα-
λὰ κι' ἔπαιρνε τὰ μέτρα του,
γιὰ νὰ μὴ βρεθῇ ἀπροετοίμα-
τος... Ὡς τὸν Ἰούλιο τοῦ
1806, μερικὰ διπλωματικά ἐ-
πεισόδια ἀναψαν πάλι τὰ πάθη.
Στὸ Βερολίνο ἔγιναν διαδη-
λώσεις ἐναντίον τῆς Γαλλίας
κι' ὁ βασιλεὺς τῆς Πρωσίας φα-
νερὰ πιά ἐτοίμαζε τὸ στρατό του.

Ὁ Γιάννης Καρδινιάν, για-
τρεμένος τώρα στὴν ἐντέλεια,
εἶχε ἀναλάβει τὴν ὑπηρεσία του
στὸ 1ο τῶν Γρεναδιέρων τῆς
Φρουρᾶς.

— Ὡ, αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν θὰ
μείνῃ ἀπραχτός! ἔλεγε μὲ χα-
ρὰ στὸν Ζὰκ Μπαγύ.

Καὶ πράγματι...

Τέλη τοῦ Σεπτεμβρίου, ὁ Ναπολέων πῆ-
γε νὰ ἐπιθεωρήσῃ τὸ 1ο τῶν Γρεναδιέρων.
Καὶ μετὰ τὴ λεπτομερῆ ἐπιθεώρησιν, ὡς
τὰ καρφία τῶν ἀρβυλῶν, τοὺς εἶπε:

— Ποῦ ὄρατα! Φεύγετε αὐριο. Δὲν
σὰς μένει παρὰ τὰ πόδια, γιὰ νὰ ἐτοι-
μασθῆτε καὶ νὰ ποχαιρέθητε.

Τὴν ἄλλῃ μέρᾳ, ὁ Γιάννης, ἀφοῦ ἀπο-
χαιρέτησε τρυφερὰ ὅλους τοὺς δικούς του,
ἔφυγε ἀπὸ τὸ Παρίσι μὲ τὸ συντάγμα του.

Ὁ Μπέλ-Ροζ κι' ὁ Λαράμε πῆγαν
νὰ ἰδοῦν τὴν ἀναχώρησίν του. Καὶ τὴ στιγ-
μὴ ποῦ περνοῦσε ἀπὸ μπροστὰ τοὺς ὁ νεα-
ρὸς ὑπολοχαγός:

—Τὸ νοῦ σου, Καρδινιάκι! τοῦ φώναξε ὁ Μπέλ-Ρόζ. Θυμῶ τοῦ Ἐνατο καὶ τὸν Βερναρδέι!

—Ζήτη ὁ Αὐτοκράτωρ! τοῦ φώναξε ὁ Λαραμέ.

Κι' οἱ δύο ἀπόμαχοι ἔμειναν ἐκεῖ ὡς ποὺ πέρασε ὅλο τὸ σύνταγμα. Ἀκίνητοι, μὲ δακρυσμένα μάτια καὶ μὲ κάποια ζήλεια, κοίταζαν τὸν θαυμασίο ἐκεῖνο στρατὸ ποὺ δὲν μποροῦσαν πιά νὰ τὸν ἀκολουθήσουν κι' αὐτοὶ καὶ πού, ὕστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα, θάμπνινε, πίσω ἀπὸ τὸ Ναπολέοντα, στὸ Βερολίνο...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

Στὸ Ἐπιτελεῖο τοῦ Αὐτοκράτορος

—Καλὴ ἡ ἰδέα τοῦ Κουρεμένου, νὰ μᾶς βάλλῃ νὰ ταξεύδουμε μᾶζαί!

Ὁ γρεναδιέρος Ζιμμερμάν, — ἓνας Ἀλσατός ψηλὸς δὺο μέτρα, — τελείωσε τὴν παρατήρησίν του αὐτὴ μ' ἓνα ζωηρὸ «Ζήτη ὁ Αὐτοκράτωρ!» Ἐπειτα κτύπησε τὸ τσακμάκι του κι' ἄρχισε νάνάβῃ τὴν πίπα του.

—Δὲς μου καὶ μένα φωτιά, τοῦ εἶπε ὁ δεκανέας Καγκαλό.

—Ὅρίστε!..

—Ἐ, δὲν ἦταν καὶ τόσο καλὴ ἡ ἰδέα τοῦ ἀμαξιτοῦ παρατήρησε τότε ἓνας ἄλλος γρεναδιέρος, ὁ μασσαλιώτης Καμπρεστόλ. Ἐπῆσαν τὰ νεφρά μου ἀπὸ τὰ τινάγματα.

—Δύσκολος εἶσαι, παιδί μου! ἀποκρίθηκε ὁ Καγκαλό. Προτιμοῦσες νὰ πᾶς πεζός; Τότε θὰ παραπονιόσουν πὺς τὰ λουριά σου κόβουν τοὺς ὤμους. Ἀμ, δὲν συλλογίζεσαι τὰ παπούτσια ποὺ γλυτώνεις;

Οἱ δέκα γρεναδιέροι, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ φορτίο τοῦ ἀμαξιτοῦ, ἄρχισαν νὰ γελοῦν μὲ τὸ Μασσαλιώτη. Κι' ὁ Γιάννης, ποὺ καθόταν μπροστά, ἔς ἓνα δεμάτι ἄχυρα καὶ ποὺ εἶχε ἀκούσει ὅλη τὴν ὁμιλία, γελῶντας κι' αὐτός, εἶπε:

—Ὁ Καγκαλό ἔχει δίκιο. Πήρατε καθέννας ἀπὸ τρία ζεύγη παπούτσια. Πρέπει νὰ τὰ διατηρήσετε γιὰ τὶς πορεῖες στὴν Πρωσία κι' ὁ Αὐτοκράτωρ ἔκοψε καλὰ, ὅπως πάντα. Ὅπως δὴποτε, ἂν ἐνοχλήσαι νὰ πηγαίνεις μᾶζαί σὰν πρέσβης, σοῦ δίνω τὴν ἄδεια νὰ κατεβῇς. Πρόσεξε μόνο νὰ μὴ μείνεις πίσω, γιατί-θα σὲ κηρύξω λιποτάκτη.

—Καὶ μπορῶ νὰ τρέχω σὰν τὰμάξι; εἶπε τρομαγμένος ὁ Καμπρεστόλ.

Οἱ ἄλλοι ἔβαλαν πάλι τὰ γέλια.

Πραγματικῶς τὰμάξια ἐκεῖνα ἔτρεχαν μὲ μεγάλο κρότο καὶ μὲ ταχύτητα τριῶν-τεσσάρων λευγῶν τὴν ὥρα, σηκώνοντας πυκνότητα σύννεφα ἀπὸ σκόνη. Τέσσερα ρωμαλέα ἄλογα ἔσερναν τὸ καθένα κι' οἱ χωρικοὶ ποὺ τὰ ὠδηγοῦσαν, τὰ ἔκαναν νὰ τρέχουν ὁλοένα περισσότερο, μὲ τὰ καμτσίκια ποὺ κροτοῦσαν στὸν αἶρα σὰν τουφεκίδι.

Ναί, ἡ Αὐτοκρατικὴ Φρουρά, ἀπὸ τρεῖς χιλιάδες γρεναδιέρους, ἔταξεῖδεν μᾶζαί. Ἦταν ἰδέα τοῦ Ναπολέοντος.

Ἐκρίνε πὺς, στὸν πόλεμο, ὅποιος κερ-

δίζει καιρό, κερδίζει σχεδὸν πάντα καὶ τὴν νίκη. Καὶ μὲ τὴ συνθησμένη του ἀποφασιστικότητά, εἶχ' ἐπιτάξει ὅλα τὰ ναυικά ὀχήματα γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν ἐπιλέκτων του.

Μὲ πόση ἐκπληξή, καὶ μὲ πόσο θαυμασμὸ ἔδλεπαν οἱ χωρικοὶ νὰ περνᾷ ἡ ἀτελείωτη ἐκείνη πρὶν τῶν ἀμαξιτῶν, ποὺ ἦταν φορτωμένα στρατιῶτες! Καὶ τί νοστιμόλογα ἀκούγονταν, ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος κι' ἀπὸ τὸ ἄλλο, στὸ γοργὸ αὐτὸ πέρασμα!

Ἔτσι, ἔς ἕξη μέρες, ἡ Αὐτοκρατορικὴ Φρουρά ἦταν στὸ Ρῆνο. Οἱ στρατιῶτες τότε πῆσαν, οἱ ἀξιωματικοὶ καθελύχθησαν ἀπὸ τὸ ἓνα μέρος κι' ὁ στρατὸς ὅλος μπήκε στὴ Γερμανία.

Ὁ Ναπολέων εἶχε προετοιμάσει τὴν καινούργια αὐτὴ ἐκστρατεία μὲ τὴ συνθησμένη του φροντίδα καὶ πρ-νοητικότητά.

Πρὶν φύγῃ ἀπὸ τὸ Παρίσι, εἶχε ὀργανώσει τὴν ἀμυνα ὅλων τῶν γαλλικῶν συνόρων.

Προβλέποντας ἐνδεχόμενη εἰσβολὴ τῆς Αὐστρίας στὴν Ἰταλία, εἶχε βάλει τὸν Μασσέν καὶ τὸν Μαρκὼν νὰ φυλάγουν ἀπὸ κεινὸ τὸ μέρος.

Ὁ Κελλερμάν, ὁ βασιλιάς Λουδοβίκος τῆς Ὀλλανδίας, ὁ ἀδελφός του, ὁ Μορτιέ καὶ ὁ Μπρὺν φύλαγαν τὸ Ρῆνο, ἀπὸ τὴ Μαγεντία ὡς τὸ Χέλδερ, καὶ τὴν ἀκτὴ, ἀπὸ τὸ Χέλδερ ὡς τὴ Βουλώνη.

Ὁ Ζυνὸ διοικοῦσε τὸ στρατὸ τοῦ κέντρου. Ὁκτὼ χιλιάδες ἄντρες μὲ τὴ Δημοτικὴ Φρουρά ἔμεναν στὸ Παρίσι.

Γιὰ νὰ προετοιμαθοῦν ὅλ' αὐτὰ, ὁ Ναπολέων ὑπαγόρευε διαταγὰς δὺο ἡμερώνικτα σχεδὸν χωρὶς διακοπὴ! Κι' ἔστειλε διακρίσια γράμματα ποὺ φυλάγονται σήμερ' ἀρχεῖα κι' ἀποτελοῦν τὰ τελειότερα πρότυπα στὴν τέχνη τῆς ἀρχιστρατηγίας.

Τίποτα δὲν ἐξέλασε, τίποτα δὲν παρέλειψε. Ἐφοδιάσε κάθε στρατιῶτὴ μὲ τρία ζεύγη παπούτσια, τὸ ἓνα στὰ πόδια, τὰ ἄλλα δὺο στὸ σάκκο. Μάζεψε τεράστιες προμήθειες τροφίμων, πυρομαχικῶν καὶ κάθε εἴδους ὕλικου. Ἡ Ἐπιμελητεία γενικὰ ἦταν ἡ τελειότερη ἀπ' ὅσες εἶδε ὡς τότε στρατός.

Ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀφοῦ ἐφρόντισε ἔτσι καὶ γιὰ τὰ ἐλάχιστα, ἦταν ἐλεύθερος νὰ κινηθῇ.

Τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1806 εἶχε στὰ σαξωνικά σύνορα ἕξ λαμπρὰ σώματα μὲ τὸ Βερναρδέι, τὸ Νέυ κι' ἄλλους τέσσερις στρατάρχες. Κι' ὁ Μυρά, ὁ ἀρχηγὸς τοῦ ἱππικοῦ, εἶχε στὴ διάθεσίν του εἰκοσιοντὼ χιλιάδες ἱππεῖς, γεμάτους ζῆλου καὶ γυμνασμένους θαυμάσια.

Ὁ πρωσσικὸς στρατὸς κι' ὁ γαλλικὸς ἦταν ἀριθμητικῶς ἴσοι. Καθέννας εἶχε περίπου 165,000 στρατιῶτες. Κι' οἱ Πρωσσοὶ ἦταν ὁμοιογενέως λαμπροί, βγαλμένοι ἀπὸ τὸ σχολεῖο τοῦ Μεγάλου Φρειδερίκου.

Ἀλλὰ κι' ὁ Γαλλικὸς ἦταν γυμνασμένος ἀπὸ δεκαπέντε χρόνων ἀδιάκοπους πολέμους κι' εἶχε ἀμείωτὸ τὸ φρόνημα ἀπὸ τὴν ἀνάμνηση τοιάντα νικῶν καὶ προπάντων ἀπὸ τὴν ἐμπιστοσύνη ποὺ τοῦ γεννοῦσε ἡ μεγαλοφυΐα τοῦ Ναπολέοντος.

Γι' αὐτὸ, ὅταν στίς 8 τοῦ Ὀκτωβρίου ἔφθασε ἡ διαταγὴ νὰ τραβήξουν μπροστά, μὲ μεγάλο κόπο κατόρθωσαν οἱ ἀξιωματικοὶ νὰ μετριάσουν τὴν ὀρμὴ τῶν στρατευμάτων.

Στίς 9, ὁ Μυρά μὲ τὸ ἱππικὸ τοῦ ἀνάγκασε τὸ σῶμα τοῦ πρώσου στρατηγοῦ Ταουεντίν νὰ υποχωρήσῃ.

Στίς 10, ἔπαθε τὰ ἴδια τὸ σῶμα τοῦ πρίγκηπα Λουδοβίκου τῆς Πρωσίας, ποὺ πολέμησε γενναῖα καὶ σκοτώθηκε μάλιστα στὴ μάχη.

Ὁ πανικὸς ἦταν τόσο μεγάλος, ὥστε ἔφθασε ὡς τὴν Ἰένα, τὴν πόλιν ὅπου ἔμενε τὸ κύριο σῶμα τοῦ πρωσσικοῦ στρατοῦ.

Στίς 12, ὁ Ναπολέων προχωρεῖ κι' ὁ στρατάρχης Νταβὺ κυριεύει τὸ Νάουμπουργκ, κοντὰ στὴν Ἰένα, καὶ τὴ γέφυρα τοῦ Σάαλε.

Συγχρόνως ὁ στρατάρχης Λάνν βαδίζει κατὰ τῆς Ἰένας κι' ὁ Μυρά κατὰ τῆς Λειψίας.

Ὁ δούκας τοῦ Μπρούνσβικ, ὁ πρῶστος ἀρχιστρατηγὸς, φοβᾶται τότε μὴν κυκλωθῇ. Κι' ἀφίνοντας τὸν πρίγκηπα Χοενλόε στὰ ὑψώματα τῆς Ἰένας, διευθύνεται, μὲ τὸν βασιλιά τῆς Πρωσίας Φρειδερίκο Γουλιέλμο, πρὸς τὸ Νάουμπουργκ, γιὰ νὰ διώξῃ ἀπὸ καὶ τὸν Νταβὺ.

Ἡ ἀνησυχία ἦταν μεγάλη στὸ πρωσσικὸ ἀρχηγεῖο. Ὅσο κι' ἂν καυχόταν, στὴν ἀρχή, πὺς θὰ ἔκανε τοὺς Γάλλους «μιά χαψιά», ὅσο κι' ἂν θεωροῦσε αὐτὸν τὸν πόλεμο παιχιδάκι καὶ διασκέδαση, — ἀφοῦ κι' αὐτὴ ἡ βασιλεία τῆς Πρωσίας εἶχε ἀκολουθήσει τὸν ἄντρα τῆς στρατοπέδο, καὶ συχνὰ τὴν ἔδλεπαν ἐριππὴ κοντὰ του νὰ ἐπιθεωρῇ τὰ στρατεύματα, — τόσο φοβόταν τώρα, βλέποντας πὺς δὲν ἦταν καθόλου εὐκολὴ ἡ νίκη...

Κι' ὁ φόβος τῶν Πρωσσοῶν κορυφώθηκε ὅταν ἔμαθαν πὺς ὁ Ἰέσις ὁ Ναπολέων ἐβάδιζε κατὰ τῆς Ἰένας μὲ τὴ Φρουρά του.

Πραγματικῶς, στίς 13 τοῦ Ὀκτωβρίου, τὸ 1^ο τῶν Γρεναδιέρων σταμάτησε ἔς ἓνα λόφο ἀπάνω ἀπὸ τὴν κοιλάδα τοῦ Σάαλε.

Μέσα στὴν ὁμίχλη ποὺ ἀνέβαινε ἀπὸ τὰ δάση καὶ τὰ λειβάδια, μακριά, ἀμυδρὰ, διακρινόταν ἡ πόλιν. Δεξιά καὶ πίσω, οἱ γρεναδιέροι ἔδλεπαν τὰ στρατεύματα τοῦ στρατάρχου Λάνν. Καὶ λίγα μέτρα μπροστ' ἀπὸ τὴ Φρουρά, ὁ Ναπολέων μιλοῦσε μαζὶ του.

Εἶχε κατεβῇ ἀπὸ τ' ἄλλογ' του τὸ ἄσπρο μὲ τὴν κοκκινόχρυσή σέλλα, ποὺ χρεμέτιζε, κρατούμενο ἀπὸ ἓνα στρατῶτὴ τῆς ἀκολουθίας.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Danrit]

ΘΑΛΑΣΣΑ - ΑΡΜΥΡΑ

Ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἦταν τὸ καμάρι τοῦ νησιοῦ. Σωστός ἀφεντάνθρωπος. Ὅταν ἡ σκούνα του, ἔπειτα ἀπὸ μακρινὸ ταξίδι, ἄραζε στὸ λιμανάκι τοῦ νησιοῦ, χαρὰ καὶ ἀγαλλίαση στὴν οἰκογένειά του, στοὺς συγγενεῖς του, στοὺς φίλους του, στὴν ἐκκλησιά, στοὺς καφενέδες, στίς ταβέρνες, σὲ ὅλο τὸ νησί. Ἦξερε νὰ φερνῇ ἀπὸ τὰ ταξίδια του στὸν καθένα ὅ,τι τοῦ χρειάζονταν, ὅ,τι ἀγαποῦσε ὁ καθένας περισσότερο. Στὸν καπετὰν Θεόδωρ, ἀπόμαχο πλέον ναυτικὸ, ἔφερνε τουμπεκὶ περσικὸ γιὰ τὸ ναργιλέ του. Στὴ κυρὰ Μυρτιῶ, τὴ γρηχ γειτόνισσα, ποὺ κρατοῦσε συντροφιά τῆς καπετάνισσας κατὰ τὴν ἀπουσία του, ἔφερνε καφέ γεμένικο. Στὴν καπετάνισσα ἔφερνε μεταξωτὰ τῆς Σμύρνης, γοῦνες τῆς Ρωσίας καὶ στὸν Παῦλο, τὸ μονάκριβο παιδί του, ἔφερνε τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα.

Ὅταν ἔμειναν στὴν ἐκκλησιά ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἔπειτα ἀπὸ ταξίδι, ἀμέσως οἱ ἐπίτροποι κατέβαιναν ἀπὸ τὰ στασίδια τους καὶ τοῦ παραχωροῦσαν τιμητικὴ θέση. Κι' ἐκεῖνος ἄφινε στὸ δίσκο μιὰ ἐγγλέζικη λίρα, ποὺ ἔλαμπε μέσα στίς πενταροδεκάρες τῶν ἄλλων, ὅπως λάμπε τὸ φεγγάρι στὸν οὐρανὸ μέσα στ' ἄλλα ἀστέρια. Κι' ὅταν ἄρχιζε τὸ «Δόξα σοι τῷ δεῖξαντι τὸ φῶς», ἓνας ἐπίτροπος κουνοῦσε τὸν πολυέλαιο τιμητικὰ γιὰ τὸν καπετὰν Κωνσταντῆ. Κι' ἔπρεπε νὰ γίνεταί ἔτσι, γιατί τὸν πολυέλαιο αὐτὸν τὸν εἶχε φέρει ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἀπὸ τὴ Βενετία. Καὶ τὸν ἀσημένιο «Ἅγιο Νικόλαο», ποὺ ἦταν στὸ προσκυνητάρι, αὐτὸς τὸν εἶχε φέρει ἀπὸ τὴν Ὀντεσσα. Μόλις δ' ἐτελείωνε ἡ λειτουργία, ὁ παπα Γρηγόρης τοῦ ἔστειλε ἰδιαιτέρως τὸ ἀντίδωρο ἡλωμένο ἔς ἓνα χαρτί.

Ὅταν ὁ κύρ Φιλάρτος ὁ καφετζής, ποὺ εἶχε τὸ γειτονικὸ μὲ τὴν ἐκκλησιά καφενεῖο, ἄκουε τίς τρεῖς καμπανίες τοῦ «Σὲ ὑμνοῦμεν», ετοίμαζε τὰ φλυτζάνια τοῦ καφέ, ἔβραζε τὸ τουμπεκὶ γιὰ τοὺς ναργιλέδες, ἐκαθάρριζε τὰ τραπέζια, γιατί οἱ ἐκκλησιαζόμενοι θὰ πηγαῖναν κατ' ὁθεῖαν ἀπὸ τὴν ἐκκλησιά στὸ καφενεῖο.

Ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς τελευταῖος, καζὶ μὲ τοὺς ἐπίτροπους, ἄφινε τὴν ἐκκλησία καὶ τραβοῦσαν κι' αὐτοὶ κατὰ τὸν καμάρι. Τότε μόνο φαινόταν πὺς ἐγέμιζε τὰ καφενέδες, ὅταν ἔμπαινε μέσα ὁ Καπετὰν Κωνσταντῆς. Ἐκεῖ λοιπὸν πρὶν ἀκόρη ἀθήσει, χτυποῦσε τίς χοντρές παλάμες του, ὡς χτυπᾷ ὁ κόπανος τὰ πλευρὰ τοῦ ἡλοῖου ὅταν τὸ καλαφάτιζον, καὶ μὲ μιὰ πλατειά χειρονομία, δείχνοντας ὅλους τοὺς καμῶνες, «Κέρασέ μας, κύρ Φιλάρτε», ἔλεγε καὶ στὸ δίσκο τοῦ καφετζῆ ἔρριχνε μιὰ ἐγγλέζικη, χωρὶς νὰ καταδέχεται νὰ παίρῃ ρέστα. Καὶ τὸ ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς ἔβριζε ὅλες τίς ταβέρνες, ὅχι βέβαια γιὰ

νὰ μεθύσῃ, ἀλλὰ γιὰ νὰ σκορπίσῃ παντοῦ τὴν καλοσύνην του καὶ τίς λίρες του.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν καί, ἀπὸ τὸ βάρος τους, ἄρχισαν νὰ γέρουν οἱ ὧμοι τοῦ καπετὰν Κωνσταντῆ. Οἱ ἄσπρες τρίχες ἄρχισαν νὰ φαίνονται στὸ κεφάλι του, ὅπως ὁ ἄφρος τῆς θάλασσας ἀπάνω στὰ μαῦρα κύματα. Τὸ παιδί του, ὁ Παῦλος, ἐτελείωσε τὸ Ἑλληνικὸ σχολεῖο κι' ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἔλεε σοβαρὰ μιὰ μέρα στὴν καπετάνισσα:

—Καιρὸς εἶναι πιά νὰ μπαρκάρῃ τὸ παιδί μας στὴ σκούνα. Θέλω νὰ τὸ ἰδῶ νὰ πιάσῃ τὸ τιμόνι, πρὶν μὲ πλαλώσουν τὰ βαρεῖα γεράματα.

—Χριστὸς καὶ Παναγία, καπετάνιε μου, μὴ ρίξῃς τὸ μονάκριβο παιδί μας στὴ θάλασσα! Μὲ φτάνει ἓνας καϊμός, ὁ δικός σου. Μὴ μοῦ προσθέσῃς καὶ τοῦ παιδιοῦ μου, γιατί δὲν θὰ τὸν βαστάξω.

— Πῶς! Τί εἶπες; Μὴ θέλεις νὰ κάμω τὸ παιδί μου στερηανό; Μὴ θέλεις νὰ τὸν κάμω δάσκαλο ἢ παπᾶ;

—Ὅχι, καπετάνιε μου, νὰ τὸν σπουδάξῃς στὴν Ἀθήνα. Τὸν τρόπο τὸν ἔχουμε. Νὰ γείνῃ ἓνας γιατρός, δικηγόρος, νὰ φάῃ ἀναπαυμένο ψωμί κι' ἐμεῖς νάχουμε καλὰ ὑστερονά. Νὰ λείψῃ πιά ἡ λαχτάρα ἀπ' τὴν ψυχὴ μου.

—Ὅχι! Τὸ παιδί μου θὰ γείνῃ καπετάνιος. Τὸ καπετανλίκι τῶχουμε ἀπὸ πάμπο προπάπο καὶ τῶχω ντροπὴ νὰ κοπῇ σὲ μένα.

Ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺ μιλοῦσε μὲ τόση αὐστηρότητα στὴν καπετάνισσα καὶ ἡ πρώτη φορὰ ποὺ ἡ καπετάνισσα εἶχε διάφορη γνώμη ἀπὸ τὸν καπετάνιο. Τῆς φαινόταν ὅμως ὅτι τὸ παιδί της, τὸ σπλάχνο της, ἦταν κάπου σὲ ἀκρὸ γιὰλιὰ ἀπόκριση ναυαγός, μὲ βουνὰ τὰ κύματα, καὶ ἀγωνίζεταν νὰ σωθῇ καὶ τῆς ἐπέντωνε τὰ χέρια του ἀπὸ τὸ ἄγριο πέλαγος, γιὰ νὰ τὸ σώσῃ. Τῆς φαινόταν ὅτι ἀπὸ κεινὴ τῇ στιγμῇ τὸ παιδί της ἄρχισε ν' ἀπομακρύνεται ἀπὸ κοντὰ της, νὰ τὸ χάνῃ σιγά-σιγά κι' ἡ ἰδέα αὐτῆς ἔδινε θάρρος ν' ἀ τιμολῇ στὸν ἄνδρα της, στὸν καπετάνιο τὸν φημισμένο γιὰ τὴ φρονιμάδα καὶ τὴν καλοσύνην του.

Τὸ βράδυ, ὁ καπετάνιος κι' ἡ καπετάνισσα εἰδείπνησαν σιωπηλοί. Ὁ καθένας εἶχε τίς σκέψεις του. Κι' οἱ δύο ὅμως συλλογίζονταν τὸ ἴδιο πρῆγμα, τὸ παιδί τους. Ἡ σιωπὴ αὐτὴ τοῦ καπετάνιου ἄρσενε στὴν καπετάνισσα. Καταλάβαινε ὅτι ἄρχισε νὰ σκέπτεται τὴν ἰδέα της. Τὸ παιδί ἐκοιμῶταν ἀμέριμνο στὸ πατρικὸ κρεβάτι του. Ὁ καπετάν Κωνσταντῆς τὸ θεωροῦσε καὶ τὸ καμάρωνε. Τοῦ ἐρχόνταν ὅμως στὸ νοῦ οἱ χιονιές τῆς Μαύρης Θάλασσας, ὁ βορριάς τοῦ κάβο Μαλιᾶ κι' ὁ γρελεδάντης τοῦ κάβο Ντόρου καὶ στὴν ψυχὴ του σιγὰ σιγὰ ἄρχισε νὰ γίνεται μιὰ μεταβολή. Ἡ ἀγάπη τοῦ παιδιοῦ του ἄρχισε νὰ νικᾷ τὴν περηφάνειά τοῦ καπετάνιου.

Ποτὲ σπῇ ζωὴ του δὲν εἶχε περάσει τέτοια ἀνῆσυχον νύχτα ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς. Δασκάλοι καὶ μαθηταί, γιατροὶ καὶ δικηγόροι, καπεταναῖοι καὶ ναῦτες, θρανία καὶ ἄλμπουρα, φουρτοῦνες καὶ γαλῆνες, ὅλα ἀνακατεῦνταν σωρὸ-κουδάρι στὸν ὕπνο του, στὸν ἔγπνο του, καὶ αὐτὸς δὲν ἤξερε νὰ καθορίσῃ.

Γελοςπάντων, ἔπειτα ἀπὸ σκέψη κάμποσων ἡμερῶν, ἡ ἀγάπη ἐνίκησε τὴν περηφάνειά, ὅπως πάντα συμβαίνει ἔς αὐτὸν τὸν κόσμο, καὶ ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἀποφάσισε νὰ σπουδάσῃ τὸ παιδί του. Γιὰ νὰ μὴ φανῇ ὅμως ὅτι υποχωρεῖ διαμιάς, «Ἀς τελειώσῃ τὸ γυμνάσιο, εἶπε, καὶ βλέπουμε.» Ἡ χαρὰ τῆς καπετάνισσας ἦταν ἀπερίγραπτη. Ἦταν ὁ πρῶτος καὶ μεγάλος θρίαμβός της.

Ὁ καπετὰν Κωνσταντῆς ἄρχισε πάλι νὰ παλαίῃ μὲ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ κύματα, νὰ μὴ λείψῃ τίποτα στὸ παιδί του ποὺ σπούδαζε, νὰ μὴ λείψῃ τίποτα στὴν εὐτυχισμένη καπετάνισσα.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κι' οἱ ὧμοι τοῦ καπετάν Κωνσταντῆ ἔφερναν περισσότερο. Οἱ χιονιές τῆς Μαύρης Θάλασσας, ὁ βορριάς τοῦ κάβο Μαλιᾶ κι' ὁ γρελεδάντης τοῦ κάβο Ντόρου, ἂν ἔως τώρα δὲν ἔφαγαν ὁλόκληρο διαμιάς τὸν καπετάν Κωνσταντῆ, τὸν ἔτρωγαν ὁμῶς λίγο-λίγο κι' ἄρχισαν ἀπὸ τὰ πόδια. Αὐτὰ ἄρχισαν νὰ βαρύνουν, νὰ πρήσκωνται, νὰ πονοῦν. Κι' ὁ γυῖός του, γιατρός πλέον ἐγκαταστημένος στὸ νησί, ἀπεφάνθη μὲ τὴ γλώσσα τῆς Ἐπιστήμης καὶ μὲ τὸ σοβαρὸ ὕφος τοῦ ἐπιστήμονος, ὅτι «Οἱ ρευματισμοὶ ἐπιδεινούνται ἐκ τῆς ὑγρασίας καὶ ὅτι ἐνδείκνυται ἀποχὴ ἀπὸ τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ ναυτικοῦ».

(Ἐπεται συνέχεια.)

Π. Δ. ΠΑΝΑΓΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΛΦΟΙ

5. ΔΑΦΝΗ

Στὸν καλὸ μου τὸν Μάγνη.

«Ὁ, εὐὸ πανίσχρον βλάστημα, ποὺ ἔχεις δῶ κάτω λειψί! μακριὰ ἀπὸ τοὺς ἐναγείς ἀνθρώπους οἱ δάφνες: σὲ ἄγρια πλάγια τῶν Φαιδριάδων τ' ἄβυθα, ψηλά σὲ ἀπάτητα ὕψη, καὶ ποὺ σκῶπαται τὸ θῆρὸς τῆς τῆς νύχτα ἡ κουκουβάγια.

6. ΔΡΑΜΑ

«...Ὁκέτι Φοῖβος ἔχει καλὸν, οὐ μάντιδα δάφνην, οὐ παγὰν λαλέουσιν...»

Παγὰ λαλῶνσα, ἔστεῖρεψες! κανέναν πῶς δὲν βγαίνει γρηγορὰ μέσα ἀπὸ τ' αὐτο βυθία: βουβὴ ἢ Πυθία, ἔφρες οἱ δάφνες, ἀφύλλες, καὶ μόνῃ ἡ Κασταλία, παλίων καιρῶν ἀντίλαλος θαμνός, κλύει θλιμμένη...

Ἰούνιος 1921.

ΙΩΑΝΝ. Θ. ΚΑΚΡΙΑΝ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΟΙ ΝΕΟΙ ΜΥΘΟΙ

Αγαπητοί μου,

ΩΤΗΣΑΝ πολλοί τη Διάπλασι ποιός εἶν' αὐτός τ' Τριλόου-σας, πού ἕνας περι-εργότατος μῦθος του, «Ὁ φιλόδοξος βά-τραχος», δημοσιεύ-θηκε σὲ περκαμένο φύλλο. Καὶ σκέφθηκα πὼς θάξῃς νὰ σᾶς πῶ μερικά γιὰ τὸ σύγ-χρονο αὐτὸν Αἰώσωπο καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους καινούργιους μυθογράφους. Ἦ μυθογραφία, βλέπετε, εἶν' ἕνα εἶδος πού ἐνδιαφέρει κατ' ἐξοχὴν τὰ παιδιά. Τὰ διασκεδάζει καὶ τὰ μορφώνει. Γιατὶ κάθε μῦθος ἔχει, γραφτὸ ἢ ἀγραφο, τὸ ἡθικὸ τοῦ ἐπιμύθιο.

Ὁ Τριλόουσας εἶν' ἕνας Ἰταλὸς ποιη-τὴς σημερινός, πολὺ ἐξυπνος, ἀστείος καὶ κοσμηχάπητος. Τὸ ἀληθινὸ τοῦ ὀνόμα, Salustri, τὸ ἀναρχαμμάτισε, τὸ ἀνασυλ-λάβισε μᾶλλον, Trilussa, καὶ τῶκαψε ψευ-δώνυμό του. Ἐχει δημοσιεύσει τρεῖς τόμους μὲ Μῦθους πού ἔκαμαν μεγάλη ἐντύπωση παντοῦ. Ἀπ' αὐτοὺς ἐδιόλεξε τοὺς καλύτε-ρους ὁ κ. Τριχογλίδης καὶ τοὺς μετέφρασε ἐλληνικά. Κι' ἀπ' αὐτὸ τὸ βιβλιαράκι πῆρε ἡ Διάπλασι τὸν «Φιλόδοξο βάτραχο».

Ἐπιμύθιο αὐτὸς ὁ μῦθος δὲν ἔχει. Θά-ταν ὅμως διαφορετικὸ ἀπὸ τὸ ἐπιμύθιο τοῦ ἀντίστοιχου μῦθου τοῦ Αἰώσωπου, ὅπως εἶναι διαφορετικὸς κι' ὁ μῦθος ὁ ἴδιος. Θυμᾶστε βέβαια τί παθαίνει ὁ βάτραχος τοῦ Αἰώ-σωπου πού θέλει νὰ γίνῃ μεγάλος σὰ βῶδι: ἀπὸ τὸ πολὺ φουσκώμα σκάβει. Εἶν' ἕνας βάτραχος ἀνόητος. Καὶ τὸ ἐπιμύθιο εἶναι πὼς ὁποῖος θέλει νὰ κἀνῃ τὸ μεγάλο χω-ρίς νὰ μπορῇ, χάνεται, καταστρέφεται. Ὁ βάτραχος ὅμως τοῦ Τριλόουσα, ὅσο φιλό-δοξος κι' ἂν εἶναι, ἔχει φρόνηση. Ἀμα εἶδε πὼς θάσκαιζε πρὶν νὰ γίνῃ βῶδι, σταμάτησε τὸ φουσκώμα. Ἀλλὰ κι' ἔτσι, λέει, κατάφε-ρε νὰ γίνῃ πῶς χονδρός, πῶς μεγάλος ἀπ' ὅλους τοὺς βατράχους καὶ νὰ τοὺς ἐπιβλη-θῇ. Πού θὰ πῇ—τὸ ἐπιμύθιο,—πὼς ἡ φιλοδοξία εἶναι καλὴ, ὅταν εἶναι καὶ φρό-νιμη, μετρημένη.

Ὁ βάτραχος λοιπὸν τοῦ Αἰώσωπου εἶναι ἀνόητος ὁ βάτραχος τοῦ Τριλόουσα εἶναι φρόνιμος. Ἐ, αὐτὸ κάνουν κυρίως οἱ καινούρ-γοι μυθογράφοι: φρονιμεύουν τὰ ζῶα τοῦ παλιού. Ἔτσι κι' ἕνας ἄλλος,—ὁ Γάλλος Ρενάρ νομίζω,—πού ἔγραψε, ἢ μᾶλλον ξανάγραψε τὸν Αἰώσωπο μῦθο τοῦ Κόρακα καὶ τῆς Ἀλεπούς. Ὁ Κόρακας τοῦ Αἰώ-σωπου, καθὼς ξέρετε, τὴν παθαίνει: τὸν κο-λακεύουν τόσο τὰ ψεύτικα νομπλιμέντα τῆς ἀλεπούς, ὥστε γιὰ νὰ τὴν κἀνῃ νάκουσῃ τὴν ώραία του φωνή, ὁ φαντασμένος ἀνεί-γει τὸ στόμα του κι' ἀφίνει νὰ πέσῃ τὸ τυρί, πού τὸ ἀρπάζει εὐθὺς ἡ πονηρὴ ἐ-κείνη καὶ τὸν κοροϊδεύει. Ὁ Κόρακας ὁ-

μως τοῦ νέου μυθογράφου ἐξασφαλίζει πρῶτα φρόνιμα—φρόνιμα τὸ τυρί του, κι' ἔπειτα ἀπαντᾷ στὴν ἀλεπού: «Ἄλλου αὐ-τά! διαβάσαμε καὶ μεῖς Αἰώσωπο!» Σὰ νὰ τῆς λέγῃ: «Ἀμ, τόσοι αἰῶνες πέρασαν, κα-τ' ἐμένη, καὶ νομίζεις πὼς οἱ Κόρακες,—δη-λαδὴ οἱ ἄνθρωποι,—εἶναι ἀκόμα τόσο ἀνό-ητοι, ὥστε νὰ τοὺς γελᾷ μὴ ἀλεπού, ὅπως τὸν καιρὸ τοῦ Αἰώσωπου;»

Ὁ Τριλόουσας λοιπὸν, καθὼς κι' ἄλλοι νέοι μυθογράφοι, ἀλλάζουν τοὺς παλιούς, γνωστούς μῦθους, γιὰ νὰλλάξῃ τὸ ἐπιμύθιό τους καὶ νὰ γίνεταί πῶς συμφωνοῦν μὲ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς. Καθ' ἐποχὴν, βλέπετε, ἔχει τὴν ἡθικὴ τῆς. Ἀλλῃ ἡθικὴ τὴν ἐ-ποχὴν τοῦ Αἰώσωπου, ἄλλῃ τὴν ἐποχὴν τοῦ Λαφονταίν, τοῦ Κριλώφ, τοῦ Τριλόουσα. Ναι, τὸ παραδέχομαι. Κι' ὅμως δὲν θὰ σᾶς συνιστοῦσα νὰ διαβάσετε, ἢ νὰ πάρτε τοῖς μετρητοῖς, τοὺς μῦθους τῶν σημερινῶν μυ-θογράφων, τουλάχιστο ὅλους. Γιατὶ πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸ παρακάνουν. Κι' ἀπὸ τὰ ἐ-πιμύθιά τους βγαίνει μὴ ἡθικὴ ἀμφίβολη, ὅλως ἐξιδίῃ ἐπαναστατικὴ καὶ κάποτε ἀν-τικοινωνικὴ.

Τὸ συμπέρασμά μου εἶναι, πὼς ὅσο νόστιμους, ὅσο ἐξυπνους, ὅσο ἀστείους κι' ἂν βρῶσκω μερικοὺς ἀπὸ τοὺς σημερι-νούς μῦθους, προτιμῶ πάντα τὸν Αἰώσωπο. Γιατὶ αὐτὸς εἶναι τὸ αἰώνιο πρότυπο κι' ἡ ἀνεξάντλητη πηγὴ. Κι' ἀκόμα γιατί ἡ ἡθικὴ τοῦ Αἰώσωπου,—ἡ ἡθικὴ τοῦ παλιού καλοῦ καιροῦ,—εἶναι πῶς γερή, πῶς θετι-κὴ, πῶς ἀληθινὴ στὴς γενικὲς τῆς γραμμῆς. Κι' ἂν ἀφήσουμε ἀκόμα κατὰ μέρος τὴν ἡθικὴν, θὰ βροῦμε πὼς ἀπὸ τοὺς παλιούς μῦθους βγαίνει καὶ καλύτερη πρακτικὴ φι-λοσοφία.

Τὶ τὰ θέλετε, παιδιά μου! Μοῦ φαίνε-ται πὼς βρίσκεται πῶς κοντὰ στὴν ἀλήθεια καὶ στὴν πραγματικότητα, ἐκεῖνος πού λέ-ει πὼς χάνεται καὶ καταστρέφεται ὁποῖος δὲν μετρᾷ τίς δυνάμεις του καὶ παραρου-σκώνει,—σὰν τὸ βάτραχο πού ἤθελε νὰ γίνῃ βῶδι,—ἀπὸ ἐκεῖνον πού λέει πὼς μὴ ὑπέρμετρο φιλοδοξία εἶναι καλὴ, φθά-νει ὁ φιλόδοξος νὰ εἶναι φρόνιμος καὶ νὰ σταματᾷ ἐγκαίρως, σὰν τὸ βάτραχο τοῦ Τριλόουσα. Ναι, συμβαίνει κάποτε κι' αὐτό. Μὰ πολὺ συχνότερα συμβαίνει τὸ ἄλλο. Γιατὶ τόσο δύσκολα συμβαδίζει ἡ ὑπέρμετρον τρελὴ φιλοδοξία μὲ τὴ φρόνηση!

Ἀλλὰ υπάρχουν καὶ νεώτεροι μυθογρά-φοι πού ξαναφτιάχνουν τοὺς μῦθους τοῦ Αἰώσωπου μὲ τὸ ἴδιο πνεῦμα ἢ πλάττουν καινούργιους, δικούς τους μὲ ἀνάλογους. Κι' ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους εἶναι κι' ὁ δικός μας Γιάννης Περγιαλτίτης. Αὐτοὶ οἱ μῦθοι εἶναι καθατὸ παιδαγωγικοὶ αὐτοὺς μποροῦν νὰ διαβάσουν χωρὶς κανένα κίν-δυνο τὰ παιδιά. Ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τοὺς νεωτεριστικούς, πολλοὶ εἶν' ἐπικίνδυνοι. Ὅπως δὲ κι' ὅλα τὰ παρὰ πολὺ νεωτερι-στικά...

Σὰς ἀσπάζομαι

ΠΑΙΔΩΝ

ΤΟ «ΤΑΠΕΙΝΟΝ ΙΟΝ»,

Μία ώραία πεταλούδα κἀθηκε ἀπάνω 'ς ἕνα μενεξέ χωρὶς νὰ τὸν καλημερίσῃ. Κι' ὁ μενεξέ, θυμωμένος ἀπὸ τὴ χωριατιά τῆς, τῆς εἶπε:

—Ἐ, γιὰ νὰ σοῦ πῶ! Τὶ με πῆρες; γιὰ μαρούλι; Ἐγὼ εἶμαι τὸ «ταπεινὸν ἴ-ον», τὸ πῶς χαριτωμένο καὶ μυρωδᾶτο λουλούδι τοῦ κόσμου; Εἶμαι ὁμορφὸ, μὰ δὲν καμαρώνω. Ἐγὼ ώραίο ἐξωτερικὸ, μὰ δὲν κοροδόνουμαι. Φρέσκο, οἱ κυρίες μάγο-ράζουν καὶ στολίζουνταί. Μαραμένο, μὲ φυ-λᾶνε γιὰ ἐνθύμηση. Ξερῶ, γιὰ τρεῦω τὸ χρυολόγημα. Ὅλοι μάγαποῦν. Κι' ὅμως δὲν ἔχω ξιπασιά ἐγώ. Μετρίοφρονα, κρύ-βουμαι κάτω ἀπὸ τὰ φύλλα μου. Εἶμαι πλάσμα ταπεινὸ ἐγώ!

Κι' ἡ πεταλούδα, φεύγοντας, ψιθύρισε: —Χαρὰ στὴ μετριοφροσύνη!

(Διασκευή ἐνός Μῦθου τοῦ TRILUSSA)

ΤΟ ΓΕΦΥΡΙ

Τὰ μάτια μου ἦταν στὸ βαθὺ σκοτάδι βυθισμένα... Τὸ χάος, δίχως σύνορο, μῆτε βυθὸ κανένα, ἀσάλευτο κι' ἀτέλειωτο καὶ μελανὸ ἀπλωγόντο. Μέσα ἀπ' τὰ σκοτὶ, ἐκεῖ βαθιὰ στὴν Ἀβυσσο ἐφαίνονταν μακρὰ, πολὺ μακρὰ, ὁ Θεὸς κι' ἐρεγγε σὰν ἀστέρι.

Κι' εἶπα: «Ψυχὴ μου, θάρρετε γιγάντιο νᾶχες χέρι, ἕνα μεγάλο καὶ γερὸ γεφύρι γιὰ νὰ χτίσῃς πάνω σὲ τόξα ἀρίθμητα κι' ἀπάνω νὰ πατήσῃς, γιὰ νὰ διαβῇς τὴν Ἀβυσσο, τὸ χάος πού σὲ χωρίζει ἵπ' τὸ Θεό, πού ἀντίκεινται σὰ σκοτὶ λαμπυρίζει. Μὰ ἀλοίμονο, δὲν τὸ μπορεῖ κανεὶς! Ἀπελπισία!» Σάφον κατὰ σὰ φάντασμα λευκὸ, σὰν ὀπτασία μὲς στῆς Ἀβύσσου ἐστάθηνεν, ἀντίκεινται, τὴν ἄκρη. Εἶχε μίαν ὄψη, πού ἐμοιαζε παράξενα σὰ δάκρυ, παρθενικὸ εἶχε μέτωπο καὶ χέρια παιδικά, πού καθὼς τάπλεξε, ἐμοιαζαν σὰ νὰ φεγγοβολοῦν. Μοῦδειξε ἐμπρὸς τὴν Ἀβυσσο, τὴν μελανὴν σὰν πῖσσα, πού χάνονται οἱ ἀντίλαλοι σὰ βάθη τῆς καὶ σβυθνε, καὶ μοῦπε: «Τὸ γεφύρι, ἂν θές, ἐγὼ γιὰ σένα φτιάνω καὶ τὴ θλιμμένη σου ὁδηγῶ πρὸς τὸ Θεό, ψυχή.» Εὐώχασα τὰ μάτια μου στὴν Ἀγνοαστὴ μου ἐπάνω: —Ποῦ ε' ὄνομά σου; ρώτησα καὶ μοῦπε: —Προσευχή.

(Victor Hugo)

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΑ'. (Συνέχεια)

—Θὰ ξαναρχίσῃ ἡ ἐπίθεση, εἶπε ὁ Τζὼν Μπλόκ.

—Ἄ εἶμας! ἔτοιμοι! ἀποκρίθηκε ὁ Φρίτς.

Ἡ ἐπίθεση αὐτὴ ἦταν ἡ σφοδρότερη ἀπ' ὅλες, γιατί οἱ ἄγριοι, λυσσασμένοι, ἀψη-φούσαν πιά τίς σφαῖρες καὶ τὰ μυδράλια. Ἐπειτα τὰ πολυμορφία λιγότεσαν καὶ οἱ ἀμυ ὁμενοὶ πυροβολοῦσαν ἀραιότερα. Ἔτσι πολλοὶ ἄγριοι, σκαρφαλώνοντας στὴν πλαγιά τοῦ βουνοῦ, κατόρθωσαν νὰ φθά-σουν ὡς τὸ ὑπόστεγο. Δυὸ κανονιὲς ἐσά-χον μερικοὺς, ἐνῷ ὁ Φρίτς, ὁ Τζάκ, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Τζέιμς κι' ὁ Τζὼν Μπλόκ ἐπάλασαν μὲ τοὺς ἄλλους σῶμα πρὸς σῶμα. Ἐφθασαν τότε κι' οἱ ἐπίλοιποι, πατώντας ἐπάνω στὰ πώματα πού εἶχαν

στρωμένη τὴ βάση τοῦ βου-νοῦ. Δὲν μεταχειρίζονταν πιά τὰ τόξα τους, παρὰ κατὰ ἄλλα ὅπλα, σὰν τσεκούρια, σὰν ρό-παλα, πού στὰ χέρια τους ἦταν φοβερά.

Ὁ ἄνισος αὐτὸς ἀγῶνας ἦταν φανερό πὼς ἐπλησίαζε στὸ τέλος του. Οἱ τελευταῖες σφαῖρες εἶχαν ριχθῇ καὶ βέ-βαια θὰ νικούσε τώρα ὁ ἀριθ-μός. Ὁ κ. Ζερμάττ κι' οἱ σύντροφοί του πολέμουσαν μὲ ἀπόγνωση γύρω στὸ ὑπόστεγο, πού δὲν θάρχοῦσε νὰ κυριευ-θῇ. Ὁ Φρίτς, ὁ Φραγκίσκος, ὁ Τζὼν Μπλόκ, ὁ πλοίαρχος Γκούλδ, πιασμένοι μὲ τοὺς ἄλλους ἀγρίους, ἐκινδύνευαν νὰ κατρακυλήσουν ἀπὸ τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ. Σὲ λίγο κάθε ἀντίσταση θὰ ἦταν πε-ριττή. Κι' οἱ ἄγριοι θὰ τοὺς ἐσφάζαν ὅλους, γιατί δὲν πε-ρίμενε βέβαια κανεὶς εὐσπλαχνία ἀπὸ τέ-τοιους νικητές...

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη,—ἦταν ἀκριβῶς ὅκτω κι' εἰκοσιπέντε,—μὴ κανονιὰ ἀκούστηκε ἀπὸ τὴ θάλασσα. Τὴν ἔφερε ὁ βορᾶς πού εἶχε δυναμώσει. Τὴν ἀκούσαν κι' οἱ ἐπι-δρομεῖς, γιατί οἱ πῶς προχωρημένοι σταμά-τησαν ἀμέσως.

Ὁ Φρίτς, ὁ Τζάκ κι' οἱ ἄλλοι γύρι-σαν τότε στὸ πυροβολεῖο, μερικοὶ ἀπ' αὐ-τοὺς πληγωμένοι ἐλαφρά.

—Κανονιὰ!... φώναξε ὁ Φραγκίσκος.

—Ἀπὸ κανόνι καραβιοῦ, ἀποκρίθηκε ὁ Τζὼν Μπλόκ.

—Μὰ φάνηκε ἕνα πλοῖο, εἶπε ὁ κ. Ζερμάττ.

—Πού εἶναι ὁ «Ἐπίρας»! ἀποκρίθηκε ἡ Τζέννου.

—Καὶ πού τὸν στέλνει ὁ Θεὸς γιὰ νὰ

μᾶς σῶσῃ! ἐπρόσθεσ' εὐθὺς ὁ Φραγκίσκος.

Σὲ λίγο ἀκούστηκε καὶ δεύτερη κανο-νιὰ. Κι' αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ἄγριοι ὀπισθοχώ-ρησαν ὡς τὰ δένδρα καὶ κρύφθηκαν ἐκεῖ.

Ὁ Τζὼν ὤρμησε τότε στὸ κοντάρι τῆς σημαίας καί, εὐκίνητος σὰ μοῦσος, ἀναρ-ριχήθηκε ὡς τὴν κορυφὴ.

—Πλοῖο!... Πλοῖο!... φώναξε.

Ὅλα τὰ δέλεατα στράφηκαν πρὸς τὰ βορεινὰ. Πίσω ἀπ' τὸ ἀκρωτήρι τῆς Ψευ-τικῆς Ἑλπίδας φαίνονταν τὰ ἐπάνω πανιά ἐνὸς πλοίου, φουσκωμένα ἀπὸ τὴν πρῶτὴν αὐρα.

Ἦταν ἕνα τρικάρτο. Καὶ στὴν κεραία κυμάτιζε ἡ σημαία τῆς Μεγάλης Βρετανίας.

Οἱ γυναῖκες εἶχαν δγῃ ἀπὸ τὸ ὑπόστε-γο καὶ μὲ τὰ χέρια ψηλὰ εὐχαριστοῦσαν τὸν Θεὸ γιὰ τὴ σωτηρία.

—Κι' αὐτοὶ οἱ κκοῦργοι; ρώτησε ὁ Φρίτς.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ
ΕΙΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΕΥΘΑΛΙΑ Δ. ΜΠΑΜΠΑΛΟΥ
(Χιότικο Τριαντάφυλλο), ἐν Θεο-σαλονίκῃ. Πρῶτον Βραβεῖον Δια-γωνισμοῦ Διηγήματος.

ΦΑΝΗΣ Μ. ΓΑΛΑΝΟΣ
(Ἀγκοῦς), ἐν Ἀθήναις. Πρῶτον Βραβεῖον Διαγωνισμοῦ Ζωγραφί-κῆς.

—Φεύγουν! ἀποκρίθηκε ὁ Τζάκ πού ροδόλησε ἀπὸ τὸ κοντάρι.

—Ναι, φεύγουν, ἐπρόσθεσε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Καὶ γιὰ νὰ φύγουν πῶς γλήγορα, ἄς τοὺς βοηθήσουμε καὶ μεῖς μὲ τίς τελευ-ταῖες μας σφαῖρες!

Πραγματικῶς, τρομαγμένοι ἀπὸ τίς κανονιὲς κι' ἀπὸ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ πλοῖ-ου (*), οἱ ἄγριοι ὤρμησαν πρὸς τὴ θάλα-σα ὅπου τοὺς περίμεναν οἱ πύργους τους.

Ἐπιβίβασθησαν μὲ βία καὶ μὲ ταρχή, ἐπίασαν τὰ κουπιά κι' ὁ στολίσκος ξεκίνη-σε, διευθυνόμενος πρὸς τὸ Ἀνατολικὸ Ἀ-κρωτήρι. Ὁ Τζὼν Μπλόκ κι' ὁ Τζάκ ἐρρι-ξαν τότε τίς δυὸ τελευταῖες κανονιὲς. Καὶ τρεῖς πύργους, κομμένες στὴ μέση, βού-λιαξαν ἀμέσως.

Τὸ ἀγγλικὸ καράβι, διευθυνόμενον ὁλο-

*) Ἦς εἰκόνα φύλλου 40, σελ. 317.

να πρὸς τὸ νησί τοῦ Καρχαρία, ἄρχισε κι' αὐτὸ νὰ κανονοβολῇ τὸν στολίσκο τῶν ἀγρίων. Κι' ἀπ' ὅλες ἐκεῖνες τίς πύργους, δυὸ μόνο κατάφεραν νὰ φθάσουν καὶ νὰ κρυφθοῦν πίσω ἀπὸ τὸ ἀκρωτήρι. Οἱ ἄλλες βούλιαξαν ὅλες. Μὰ κι' ἐκεῖνες οἱ δυὸ πού γλύτωσαν, δὲν θὰ ξαναγύριζαν βέβαια ποτέ...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΒ'.

Ὁ «Ἐπίρας»,—Κατὰ τὴν στ' ὄνομα τῆς Ἀγ-γλίας.—Καμμιὰ εἰδηση γιὰ τὸ «Φλάγκ»,—Ἐ-πιστοφὴ σὸ Φελσενχάιμ.—Ἐρας γάμους σὸ ἐκκλησάκι.—Ἦτοε* ἀπὸ πολλὰ χρόνια.—Ἦ εὐημερία τῆς Νέας Ἑλβετίας.

Ὁ Ἐπίρας ἦταν πραγματικῶς τὸ πλοῖο πού ἀγκυροβόλησε στὸν ὅρμο τῆς Σωτηρίας.

Ἀφοῦ ἐτελείωσαν οἱ ἐπισκευές, ὁ πλοί-αρχος Λίττλστον ἄφησε τὸ Καπτάουν ὅ-που εἶχε μείνει πολλοὺς μῆνες, καὶ τέλος ἐφθασε στὴ Νέα Ἑλβετία, γιὰ νὰ κἀνῃ ἐπισήμως τὴν κατοχὴ τοῦ νησιοῦ στ' ὄνομα τῆς Ἀγγλί-ας.

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἴδιου τοῦ Χάρρυ Γκούλδ, ἔμαθε τὰ συμβάντα τοῦ «Φλάγκ».

Τὶ νὰ πῇγε ἄρα γε αὐτὸ τὸ πλοῖο; Ὁ Ροβέρτος Μπό-ρουπ ἐπειράτευε ὅλοένα στὸν Εἰρηνικό; ἢ χάθηκε κι' αὐτὸς σὲ καμμιὰ μεγάλη τρικυμία; Δὲ θὰ τὸ ἐμά-θαιναν ποτέ. Μὰ οὔτε εἶχαν ἀνάγκη νὰ τὸ μάθουν.

Μὲ πόση χαρὰ εἶδαν οἱ δυὸ οἰκογένειες πὼς τὸ Φελ-σενχάιμ δὲν εἶχε πεπραχθῇ! Φαίνεται πὼς οἱ ἄγριοι εἶ-χαν σκοπὸ νὰ μείνουν ὀρι-στικῶς σὸ νησί καὶ νὰ ἐγ-κατασταθοῦν 'ς ἐκεῖνη τὴ με-γάλη κατοικία. Καμμιὰ ζη-μιά στὴς κρεβατοκάμαρες καὶ στὴς σάλας, κανένα ἴχνος λεηλασίας στὰ παρκατήματα

καὶ στὴς ἀποθήκες, καμμιὰ καταστροφή στὸν κῆπο καὶ στοὺς ἀγρούς.

Μόλις γύρισαν οἱ ἀποικοὶ σὸ Φελσεν-χάιμ, οἱ σκύλοι Μπρόουν, Τούρκος καὶ Φάλμπ ἐτρέξαν νὰ τοὺς προπαντήσουν μὲ γαυγίσματα καὶ σιγρήματα χαρᾶς. Βρῆ-καν ἐπίσης κι' ὅλα τὰ ἄλλα κατοικίδια ζῶα, σκορπισμένα στὸν περίβολο: τοὺς βόνα-σους Στόυρμ καὶ Μπρούμερ, τὸ καμηλο-πούλι Μπραουζέβιντ, τὸν πύθιο Κνίφ, τὸν ἀναγρὸ Ἀχίχτροφ, τὴν ἀγέλαδα Μπλάς μὲ τίς συντρόφισσές τῆς, τὸν ταῦρο Μπούλ μὲ τοὺς συντρόφους του, τὰ γαϊδουράκια Ράς, Πράιλ καὶ Φλίγκ, τὸ τσακάλι καὶ τέλος τὸν ἀλμπάτρο τῆς Τζέννου, τὸν ἀγα-πημένο, πού εἶχε πετάξῃ πάλι, ἐπάνω ἀπὸ τὴ θάλασσα, ἀπὸ τὸν Καρχαρία ὡς τὸ Φελ-σενχάιμ.

(Ἐπεται τὸ τέλος)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΚΑ ΒΡΑΔΥΑ

‘Ολόχλωμο φεγγάρι, τόν ουρανόν ασημένει, τόν πονεμένο αηδόνι λαλεί παθητικά.

Τάστέρια χλωμολάμπουν στόν γαλανόν αιδέρα, ‘κόπη ή πνοή τάγερα, σπαπάζαν τά κλαριά.

Τού γκιώνη τού τραγούδι τήν φύση ναουρίζει, πικρόλογα σκορπίζει σ’ αυτή τή σιγαλιά.

Βαθειά μεσ’ απ’ τά δάση φθάνει ή λαλιά, μά σβύεται, πνοής ή ήχώ διαλύεται, παντού σιγή βαθειά.

Ρόδον τής Ρόδου

ΤΑ ΕΝΤΟΜΑ ΣΤΟ ΧΑΝΤΑΚΙ

Β’.

‘Ο Γιάννης γέρνει φοβισμένος στό πηγάδι, όπου φαντάζεται στό γιαλιστό σκοτάδι τού πυθμένα, είδωλα φασμάτων, καλογήρους πού τόν κοιτάζουν αυστηρά και λίγα φώτα πού χαρίζονται σέ κύκλους και σμίγουν σέ φώς ζωηρό και άμειλίχτο. Μ’ αὐτός εξακολουθᾷ νά ζυγώνει ολόενα... ή ξάφνα βγάινε ένα δού ξεφουνητό· είχε πιάσει ένα κοκκινόχρυσο έντομο πού ξεχώριζε μέ τό χρώμα του απ’ τ’ άλλα, σάν ξεραμένο κρόσι παλτρού άξετίμητου άμφίου, σάν άγτινα ήλιοι πού στάζει μαζύ μέ μούρου ζουμί πού σκά και πετιέται τό μεσημέρι... Μά τό αιδέριο έντομο έκέντρισε φοβερά τόν Γιάννη πού ξεφώνησε και μέ ξερό τό δεξι χέρι, τ’ άφησε, ένψ συγχρόνως τοῦπαιρτε στό αὐλάκι σβυσμένο τό κερί!.. Καῦμένο Γιάννη.

‘Απελπισμένος βρόδθηκε στό σκότος και σκαλόνει μεσ’ απ’ τόν άγκαστό κι’ άδωρόν θόλο τών βάτων, στό πλακόστρωτο ὑπό τόν άπέραντο μελανό θόλο πού καπακώνει κάθε νύχτα τό μοναστήρι, πότε πιότερο και πότε λιγώτερο άσημένιος απ’ άστρα. Φώς φανού τόν θαμπώνει και ή φωνή τού ήγουμένου λέει:—Ποτές δέν θά μεγαλώσης και δέν θά γίνης καλός καλόγηρος, Γιάννη. Πού ήσουν όταν τό βουνόν και ή γιालός έσκιάζαν, πού ήσουν νά κρούσης τήν καμπάνα και ήνάγκασες τόν άδελφόν ‘Αγάπιο νά τήν κρούση, και τί γύρευες, ένψ τά θυμάματα και αἱ προσευχάι άνεβαίνουν εἰς τοὺς θόλους τών εκκλησιών και τών ουρανών, κατ’ απ’ τά μεπεδεμένα βάτα πού τόσην, ώρα σέ θαρούμε νά ζυγώνης; Καλά πού δέν έπεςες στά νερά ή στα πηγάδια, καλά πού δέν έβαλες και φωτιά!—‘Ο Γιάννης κοίταζε τήν γενειοφόρα μορφή τού άδελφού του, δίπλα στόν ‘Αγάπιο πού κρατά φανάρι άναμ-

μένο και γύρω πέντε άλλες γενειοφόρες μορφές, τά ράσα των δέν διακρίνονται, μαύρα γάρ ως ή νύξ, και μοιάζουν μέ φάσματα όμοια μέ τά πραγματικά είδωλα πού έβλεπε πρίν στό πηγάδι. Κρατούν όλοι σβυσμένα φαναράκια και ντροπισαμένοι ό Γιάννης τοῖς βλέπει νά χαμογελοῦν. Τί άτυχία, τί είρωνεία από τίς μιλίες των καλογήρων. Πώς θάθελε νά μηάνεβαινε καθόλου απ’ τό χαντάκι ή νάπερτε καλότερα στό πηγάδι πού θά τόν έσπρωγνε τό νερό τής πηγής, ή νά διαλύονταν σάν κανένα άστρο, τέτοιο πού προηχές πάλι τοῦδειξε ό άδελφός του ένψ έχριζε τό καπάκι τ’ ουρανού και τοῦτε: Εἶναι διάττων. Δοκιμάζει νά μιλήσει μά δέν μπορεί, σά νά τού πνίγη τή φωνή άγνωστη δύναμη και μόνο λίγες άδυνταίς λέξεις κατορθώνει ν’ άδρώση πού τού τίς παίρνει ό άνεμος μαζύ μέ τή στεγνή φλόγα πού σούφρωσε τό φώς της στό φανάρι τού ‘Αγαπίου και... χάθηκε. —Τά χαντάκια πού έχουν νερά παίρνουν ποτές φωτιά, πάτερ Καλλίνικε;

‘Ορθος, Πρωί, πρίν χιμυές άχτινές πηδίζουν απ’ τήν πηγμένη θάλασσα, πρίν άποξεθωριάσουν τ’ άστρα, ό Γιάννης ήταν πάλι στό παγνιασμένο χαντάκι, χωρίς κερί και κτυπούσε παλαμάνια. Σέ λίγο πρόβαλαν οι καλόγηροι συνομιλούντες φαιδρά και ό Γιάννης έκρουσε τήν κιμπάνα χαρωπός. ‘Όταν ό ‘Ιλάριος άνοιξε τό βιβλίό των Ψαλμών κι’ έγυρει τό κερί, είδε στό πρώτο γράμμα ένα χρυσό έντομο κολλημένο λοξά, έπειτα ένα μελανό σ’ άλλο και ξεφύλλιζε ολόενα κοιτάζοντας πολύχρωμα, κόκκινα, πράσινα και μπλάβα έντομα· άμείως τάδειξε στους άδελφούς και τόν ήγούμενον πού κοίταζε τόν Γιάννη. ‘Υστερα ξανάγειρε τό κερί στό βιβλίό και άρχισε νά ψάλλη, ένψ ήλιακές άκτινές ξεχύνονταν ολόενα από τίς στρογγυλές θυρίδες τού ιερού θόλου.

Σού άρέσουν τά έντομα, πάτερ Καλλίνικε;

Σείρος

ΓΙΑ ΕΝΑ ΚΑΠΕΛΛΟ

Κοντά στό σπίτι μας, έξω ὑπό τήν πόλη, έχει ένα κάστρο πού τριγυρίζει όλη τή Δευκασία. Σ’ ένα μέρος του είναι στωμένο κι’ έχει λίγους πάγκους. ‘Εκεί πηγαίνουν με κάποτε τό δειλινό, για περίπατο και καθόμαστε και λίγο, γιατί φυσάει ώρατα.

Προχτές, σά δειλίνιασε, πήρα τήν άδελφή μου και δυό ξαδέλφες μου και πήγαμε και καθήσαμε σένα πάγκο τού κάστρου. ‘Η μιá ξαδέλφη ελνει συνδρομήτρια με όλο για ‘Διάπλαση’ μιλούσαμε. ‘Από τό ένα στό άλλο, ό λόγος ήλθε για τή Σελίδα. —‘Θά προσπαθήσω νά γράψω, τής λέω, κανένα

καμμάτι, αλλά άκόμη δέν βρήκα τό θέμα.»

‘Ακριβώς έκείνη τή στιγμή, ένα δυνατό φύσημα τάγερα μου πήρε τό καπέλλο μου. Τότε πετά χτηκ’ άπάνω και τό έτρεξε, αλλά πού νά τό πιάσω! ‘Ο άγέρας φυσώντας ολόενα πιδ δυνατά, τό πήρε κάτω από τό κάστρο. ‘Αλλά και θώς κατακυλούσε, έπεσε σέ κατί άγκάθια, πούσαν φυτρώμενα στίς πλαγιές τού κάστρου. Τότε εγώ στάθηκα και σκεφτόμουν τι θάκανα, άφού ούτε από πάνω ούτε από κάτω δέν μπορούσα νά τό πιάσω’ (τ’ άγκάθια ήσαν στή μέση τής πλαγιάς).

‘Αφού σκέφτηκα λίγο, τό άρχισα στίς περσιές κι’ έτσι κατάφερα νά τό ρίξω ως κάτω. Κατόπι πήγα από τή σκάλα και τό πήρα, αλλά κατασκοπισμένο και τσαλακαμένο...

‘Όταν γύρισα στόν πάγκο, ή ξαδέλφη μου γελώντας μου λέει: —Μιλούσαμε για τί θέμα νά γράψης στή Σελίδα και δέν ήξερες. Νά, τό καπέλλο πού μās έλυσε τήν άπορία!

Φαντασθήτε, ένα καπέλλο!

Λεοντόκαρδο Κυπριόπουλο

ΤΟ ΝΗΣΙ ΤΩΝ ΓΛΑΡΩΝ

Γιά δές, παιδάκι μου, στό πέλαγο; στά βυθυγάλανα νερά...

Κάποιος άφρός πάνω στά κύματα; παίζουν τού γλάρου τά φτερά.

Σέ λίγο πού τό ληοβασίλεμμα ‘Όλο τό πέλαγοσ υ’ άνάβη, ‘Θά φαίνεται σάν καραβόπανο Σέ ταξειδιάρικο καράβι.

Ξέρεις τι εἶν’ αὐτό, παιδάκι μου; Ρώτα καίκια και πουλιά: ‘Ενα μικρό, ξερό βραχόνησο τώχουν οι γλάροι για φωλιά.

Πετοῦν οι γλάροι στό βραχόνησο Στά βραδυνά τά πρώτα θάμπη

‘Ο Φάρος του σάν άστρο λάμπει.

Μπαρουτοκαπν. Γαλανόλευκη.

ΣΤΗ ΡΕΜΜΑΤΙΑ

Χαρισμένο στόν Κυπριακό Πόθο

Σ’ άπόσκιο τόπο γεγμένοσ, μέ τό κεφάλι άκκουμπισμένο στόν κορμό ενός δένδρου, θωροῦ κάτω από τά ποδάριά μου γοργό τό ποτάμι νά κυλά. Καθάριο, διαμάντινό τό νερό και κυλά μέσ απ’ τά κλαριά πού κλίνουν βαρεμένα απ’ τή δροσιά, πού άχόρταγα ρουφούν απ’ τό μικρό ποτάμι. Τάλλα χαμόκλαδα, τάλλα άγριόχορτα, τά πράσινα και δροσάτα δένδρα γύρω στήν άκροποταμιά, γέρονουν τά κλωνιά τους και τά τρυφερά τους κλαριά μέσ τά καθάρια νερά και κινούνται ισόχρονα, σά ν’ άποχαίρετοῦν τά νερά, πού φεύγουν απ’ τήν πηγή τού δάσους,

για νά μή γυρίσουν ποτέ, για νά μή γυρίσουν πιά.

Κι’ άκουα πότε τό παράπονο τού ρι κιού και πότε τίς παρηγοριές τών χοχλακιών, πότε τού νερού τό κλάμμα και πότε τό χαρούμενο μουρμουρητό τών πετριάων.

‘Όλα γύρω μου, οι γέροι πλάτανοι τού δάσους και τά φυτά τής γυροποταμιάς, χαρούμενα σιγονιούσαν φύλλα και κλαριά.

‘Όλα γύρω μου λέγανε τό Τραγουδι τους, λυπητερό ή χαρούμενο, κι’ εγώ μονάχα έμενα βουβός κι’ άμιλητος, σά νά είχα άποκοιμηθῇ μέ τό ναούριμά των....

Τραγουδι τής ‘Ερώσεως

ΟΝΕΙΡΑ

Η ΣΚΛΗΡΗ ΠΟΡΤΑ

Περνώντας ένα δρόμο άνήξερο για μένα, κατάντησα σ’ ένα κήπο, κλεισμένο μέ φράχτη, φράχτη ψηλό...

Μουσουλνιές ξεπέταγαν χλωρά κλαριά, γεμάτα χρυσό καρπό. Κερασιές μέ φυλλωσιές πού ματώσταν. Μουγγιές, ροδακινιές... Εὐωδιαστή μυρωδιά γέμισε τόν άέρα... Κι’ ή ξύλινη παλιά πόρτα κλειστή. Ναί! κλεισμένη καλά.

—Καλή μανταλωμένη πόρτο, άνοιξε νά διαβώ. Κι’ εγώ, ό εγώ! δέν θα φάω οὐτ’ ένα καρπό. Δέν θά κόψω οὐτ’ ένα φύλλο. Μόνο θά θανατώσω τών λουλουδιών τό ευώδιαστό κοπάδι. Μόνο θά περπατήσω στά σκυριά δρομακία τά όλοστρακία. Κι’ ύστερα φεύγω και ξανακλείνεις πάλι, πόρτα καλή.

‘Αχ! ή σκληρή δέν άνοίγει. Μένει κλειστή... Τι κι’ αν άνθίζουν τά λουλούδια, —ό κόσμος ό πολύχρωμος,— και χύνουν μαγευτικό τό μυρό τους; Εἶναι κλεισμένα πίσ’ απ’ τό φράχτη. Και μιá μέρα θά μαραθιοῦν.

‘Θά σκορπιστούν τά πέταλλά τους στό φύσημα τ’ άγέρα, ή ευωδιά τους θά χαθῇ.

Κι’ οι καρποί θά σαπίσουν. Και τά φύλλα θά κιτρινίσουν.

‘Θά χαθῇ ή Αἴγλη τού κήπου μέ τόν καρπό...

Γυρίζω τό κεφάλι μου και φεύγω γρήγορα, ακολουθώντας τό ίδιο μονοπάτι πού μέ έφερε ως εκεί... Κι’ ή παλιά πόρτα πάντα κλεισμένη. ‘Αχ! ή σκληρή.

Φήφης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

—Ντολορές!.. Γιατί κόβεις τά μαλλιά τής κούκλας σου;

—Γιά νά τής δυναμώσουν, μαμμά!

‘Εστάλη από τό Κῆμα

Νηπιακός διάλογος.

—Γιατί ό ήλιος το βράδυ φεύγει;

—Πάει νά κοιμηθῇ.

—Και γιατί άνάβει τότε τό φεγγάρι;

—Φέγγει τού ήλιου νά μή σκοντάψη.

‘Εστάλη από τ. ‘Αθ ή

ΥΠΟΜΝΗΣΙΣ

Παρακαλούνται οι Συνδρομηταί, τών όποιων έληξεν ή ή συνδρομή, νά σπεύσουν νά τήν ανανεώσουν. Εἰς τούταύς περιτάσεις καμμία καθυστέρησις δέν επιτρέπεται. διότι δυσχεραίνει τό έργον μας.

Οι έν Αἰγύπτῳ και Κύπρῳ Συνδρομηταί ήμποροῦν νά στείλουν τό αντίτιμον μέσον Τραπεζης ‘Αθηνών ή Τραπεζης τής ‘Αγατολής διά διατακτικῆς τών εκεί ὑποκαταστημάτων των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ‘ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

‘Αθήναι, 14 Σεπτεμβρίου 1921

Στερεότυπον: Δέν άπαντῶ εἰς ερωτήσεις καί άπορίας, πού εύκολα βρίσκει καθένας τήν απάντησιν καί τήν λύσιν στόν ‘Οδόν τών Συνδρομητῶν, άμα τόν διαβάση προσεκτικά. (‘Ιδε φυλ. 1-3)

ΤΟΥ Σταυρού σήμερα πού σās γράφω. Βοήθειά σας, παιδά μου, και τού χρόνου. Και νά μου ζήσουν όσ και ότες γιορτάζουν.

Στίς σημερινές ‘Ασκήσεις βλέπετε κι’ ένα γαλλικό ‘Αναγραμματισμό. Δέν έρουν πού τόν βρήκε ή Γοργή Ψαροπούλα, αλλά είναι ωραιότατος. Κι’ αν κι’ έκτενη, τόν έδημοσίευσα ως ὑπόδειγμα για έλληνοκύβους. ‘Εχει ωραίους στίχους, λύνεται μέ όση δυσκολία χρειάζεται,—οὔτε πολλή, οὔτε λίγη,— και τό κυριώτερον, για νά βῇ ή μιá λέξη από τήν άλλή, χρειάζεται νανακα ευθύν πολλύ τά στοιχεία της, πού είναι και κάμποσα. Δέν πρόκειται δηλαδή για κανένα Μάιο;— Αἶμος ή Νῆμα;— Αἶμα και τά λοιπά ε κολούτα α, πού βλέπουμε στους συνήεις ‘Αναγραμματισμούς.

Κόκκινος Κόλινος, τό τετράστιχο πού δέν μου άρεσε, έλε ε:

‘Όταν περφόνομα χαρταστό Στέλιον στή νέφη στή ψηλά, Σιγμής αλλοιώτικες λές ζω Σ’ αὐτόν κι’ εἶναι οἱμῶ.

‘Η έντύπωση είναι πού; άνεβαίνει κι’ εἰς μαζί του σά νέφη, γιατί αλλοιώτικα πώς μπορεί νά εἶσαι ‘οἱμῶς αὐτόν; ‘Ισχυρίζεται ‘ωρз δὲν εἶναι τό ‘εἶς’ άρκεῖ για νά εξηγήσῃ τίς αὐτό απ’ ως τό φαντάζεσαι: δέν άνεβαίνει; δηλαδή μαζί του, αλλά είναι σά νάνεβαίνει. Λοιπόν όχι, τό μικρότερο ‘εἶς’ και μάλιστα στή θέση πού είναι, δέν άρκεῖ. ‘Ο άναγνώστης τό συνταίριάζει μέ τό ‘αλλοιώτικες’ ή μέ τό ‘εἶς’ και τό έχρησά, πού νά φάσῃ στό ‘οἱμῶν’.

‘Αν ήταν ‘εἰς αὐτόν, λές, κι’ εἶναι οἱμῶν, μάλιστα. Πιστεύω νά ένοήσῃ τή λεπτή, αλλά μεγάλη διαφορά — ‘Όσο για τά διηγήματα τού τελευταίου διαγωνισμού, σās είπα, ότι α τή τη φορά έκρίθηκαν μόνο από παιδαγωγική άποψη’ κι’ έτσι πολλὰ, λογοτεχνικῶς άνώτερα, ή θαν πιδ κάτω.

Δοξαζόμενη ‘Ελλάς, πού σωστά ότα γράφεις, ‘Αλλά για τά κομματικά ψευδύμνα ό κ. Φ. δέν άνέφερε τίποτα στήν Επιστολή τού έκείνη, γιατί τού είχα πῇ εγώ. Παρατήρησα ότι όσα λέμε, όσα γράφουμε, τόσο γερότερα γίνονται. Εἶναι ή φύσις τού πραγματικού: εἶναι ή έλξις τού άπαγορευμένου: είναι άήθεια πῶς ό Ρωμῶς δέν μπορεί νά

ζήσῃ χωρίς κομματικά; Δέν έξω. ‘Αποράσια όμως νά μήν ξαναπῶ τίποτα. ‘Ισως θάναί καλύτερα έτσι.

Καριοφύλλι τού 21, νά σου ζήσῃ τό ‘άδερχάκι και νά μή ξαναρηχῇ. Τό ‘Απροσδόκητο’ είναι μιá έρωτική σῶδαρῃ, νά πούμε, και μιá άστεία. ‘Η πρώτη είναι δύσκολη, άδύνατη κάποι, και πάντα θά δεχόταν άντίρρηση, ή θάφινε άμφοβλία για τήν άκρίβειά της. ‘Η δεύτερη όμως, άπροσδόκητη, άποστομώνει. Παραδείγματος χάρι: ‘Ποῖος από τούς συνδρομητάς τής Διαπλάσεως πορεῖ τό μεγαλόφωνο καπέλο;’ Τρέχα, γυρεύε τον! Κι’ αν μου πῇς ό Π. πρως, εγώ θά σου πῶ ό Κώστας. ‘Αν μου πῇς όμως: ‘έκείνος πού χει τό μεγαλύστερο κεφάλι’, θά μείν’ μέ τό στόμα άνοιχτό. ‘Άλλο: ‘Τί έκανε ό Κολομβος μόλις πάτησε τό πόδι του στήν ‘Αμερική;’ Ποία ιστορία τό λέει; Ποῖος ή αν εκεί νά τού τό πῇ. ‘Αλλά τό παίρνεις, γι’ άστεία, κυριολεκτικά κι’ απαντάς: ‘Πάτησε και τάλλοι. Κι’ αν τό πραγματικῶς δέν έκαμε; Μόλς πάτησε τό ένα του πόδι, δέν πάτησε και τάλλοι;—Τό φυλλάδιόν σου δέν έχει γραμματοσήμο, γιατί τά φυλλάδια κάθε πόλης δένόνατα όλα μαζί και τό γραμματόσημο, όσο χρειάζεται, πᾶει στό δέμα. Τά σημεία έκείνα (Δ-57-μγ’ 25) είναι για τήν ευκολία τής έικεπαικτώσεως.

Τό Μετ’ αψ’ Σκαλιότακι μου γράφει: ‘Πόσο ήθελά νά μ’ έδλεπες από κανένα μέρος εἰς νά περά, τίς Κυριακές, τριγυρισμένο από χωριάτοπαίδια, νά σέ δαδάζω κι’ έκείνα μέ τ’ στήμα άνοιχτό νά σέ άκούνη! Γιατί τόσο κι’ αὐτά τά φτωχά σ’ άγαπήσανε, πού κάθε φορά, άμα σέ λαβαίνω, μου κάνουν σωστή πο ιορκία».

‘Ε, Μίρκο, τί γίνονται τά παιδά ότα περνούν τά χρόνια;... ‘Η Βάρκα τού Κανάρη τού 1914 είναι πρό πού-λου διδακτορίσσει τήν Φιλολογία και καθηγήτρια στό ‘Αρσάκειο τής Κερκύρας. ‘Όσο για τήν ιδέα της έκείνη, πού σέ παρανεύει αν και σού άρέσει τόσο ή δημοτική, νομίζω τῶς δέν έχει δικίον. Πρέπει νά έέρης, ότι τά τετρακόσια γρόνια τής δουλειάς και τάλλα τόσα τής ρωμαϊκής κατακτησεως, δέν έμ-

όδισαν καθόλου τήν ελληνική γλώσσα νά ξελεχθῇ φυσικά, νά προσέσῃ και σιγά-σιγά νά γίνῃ μιá γλώσσα νέα, νεοελληνική. Αυτήν μιλούσαν οι έν ο-φοι Τουρκομάχοι πρόγονοί μας, όχι γιατί’ ήταν άγράμματοι δοῦλοι, όπως νομίζεις, αλλά γιατί’ ήταν ‘Ελληνες και μιλούσαν τή γλώσσα τους. ‘Απόδειξις ότι τήν έἴσα μιλούμε σήμερα κι’ οι πιδ έλευθεροί κι’ οι πιδ γραμματισμένοι. ‘Η επανόσταση ε κατά τής δουλειάς δέν έγενε για νά γυρίσουμε στή γλώσσα τού Ξενοφώντος. ‘Εγενε για νάποκτήσουμε πολιτική έλευθερία και νά μπορούμε, σάν έλευθεροί, νά μορφώσουμε σέ φιλολογική γλώσσα τή ζωντανή τού Έθνους. λαία.

Χάρηκα πολύ, Παπαγάλε, πού έλαβα γράμμα σου μετά τόση σιωνή. Μου άρεσε ή ιστορία σου μέ τήν άγαπημένη μας ‘Ηλέκτρα και μ’ ένουσίασεν τά λόγια τού γρηγοῦ φίλου τού μαμαπά σου, τόν όποιον ευχαριστῶ πού, καθώς και ό κ. Ε. Ναί, έλπίζω ότι θά εἶσαι τώρα τακτικώτερος. Και νά μου πῇς τῶς τό μικρό μου Γενναίο Κρητικίκι.

‘Η ‘Εκδέλφη μου’ πού σου άρε-

σε τόσο, Ρεαλιστή, είναι έργο σειμό, για οίκογένειες. Γι’ αὐτό είδες, και στίς δύο παραστάσεις πού πήγες τόσα παιδά και κορίτσια μέ τούς γονείς τους. Τό κακό όμως είναι, πού παιδά και κορίτσια κάτω τών 16 χρονών, βλέπουν σ’ άσθηναικά θέατρα κι’ όταν παιζονται έργα όἱ τόσο κατάλληλα. ‘Ε, αυτή ή ‘πρόδοσις’, όπως τήν λές, δέν μαοίσει καθόλου.

‘Εγκάδει συλλυπητήρα, ‘Ονειρεμένη ‘Ελλάδα, για τό θάνατο τής μητέρας σου. Μεγάλο δυστύχημα, παιδί μου! ‘Αλλά δέν φράζμαι νά σέ άπλίσῃ, άφού συναισθανόσαι τόσο πού έχεις ‘ένα με άλλο και ιερό χρέος, νά παρηγορήσῃς τά μικρά άδελφάκι σου’. — ‘Ελαβα τήν έπιταγή, ξετέλεσα τήν παραγγελία και σ’ έπίστωσα μέ τό ὑπόλοιπο.

Πολύ μ’ ευχαρίστησαν, Νεφέλη, οι έντυπώσεις σου από τό Λονδίον. ‘Ο κ. Ε. σέ παρακαλεῖ νά ευχαριστήσῃς τόν σοφόν ‘Αγγλον έλληνοστή πού σου μίλησε τόσο καλανευσικά για τά έργα του. Παρατηρῶ μέ χαρά μου ότι όλοι οι έξνοι, όσοι γνωρίζουν ελληνικά, τόν έκτιμούν ιδιαίτερα. Τά έἴδα έλεγε στήν ‘Εἴρεσά τού Πόντ’ υ κι’ ό Ιταλός έλληνοστής, ό μεταφραστής τής αρχαίας τραγωδίας πού παιζήθηκε στό θέατρο τών Συρακουσών. Σ’ ευχαριστῶ θά χρησιμοποῖσω αὐτά τά Μικρά Μυστικά τών μεγάλων συγγραφέων πού μου έστειλες.

‘Όλα τά έλαβα, Μαριμένη Νότη, και σου έστειλα Μ. Μυστικά. Ναί, είπα κάποτε πῶς τά σοβαρά φιλολογικά ψευδύμνα μοιάζουν μέ ονόματα αληθινά (Παῦλος Νε δόνας, αλ ατά ψευδύμνα τής Διαπλάσεως δέν είναι, οὔτε πρέπει νά είναι τέτοια. Και τώρα θά σέ παρακαλέσω νά βγάλῃς από τό σου στήν τήν πατάτική ιδέα τῶς ‘εἴσαι’ γεννημένο για νέους κόσμους πιδ λαμπρό σ’ αὐτόν τῶς ‘εἴσαι’.

‘Όσοι δημ σιεύουν Μ. ‘Αγγελίας γι’ άνταλ αγή καρτῶν, πᾶσι νά έξερουν πῶς ανταλλαγῇ καρτῶν δέν γίνεται διά τού Γραφείου μου. Επομένως πρέπει νά βάζω στήν ‘Αγγελία και τήν διενδυσή τους για νά τους στέλνουν απ’ ευθείας.

του, ήταν πού νά νέες και, φυσικά, δέν τού έρχόταν νά γράφῃ ‘άγαπητά μου παιδά». Τώρα όμως πού είναι γέρος, π.τέρας, θά μπορούσε. Αλλά πᾶ εἰ στάζει. Γιατί έξέρει πῶς δέν τούς πολυορσές τῶν παιδιών νά τά λένε... παιδιά. Τι λέτε γι’ αὐτό τό ζήτημα;

Μά τότε. ‘Ανθός: ‘Ελαίος. θά τού πῶ νά εκδίδῃ πιδ συχνά βιβλία, άφού μόνο όταν πρόκειται νά μου παραγγείλῃς βιβλίο τού μου γράφεις! ‘Ας είναι, δέν πειράζει, άφού πάντα μ’ άπᾶς. Ναί, τόν θυμώμαι πολύ καλά τό Στράτο και σέ παρακαλῶ νά τού γράψῃς ευχαριστίες και χαιρετήματα.

Μέλλων Δογοτέχνη, εύχομαι νά εξαγνήσῃς γρήγορα όπωσ’ ήσου πρίν άρρωστήσῃς. Και νά μήν κάμῃς πάλι τόσον καιρό νά μου γράψῃς. Τόν ‘όπνο» πού μου λές, τόν άποδίδω στήν άδυναμία τής άρρώστιας. Αμα δύναμης, θά σου περάσῃ. Και νά ιδῇς τί χαρούμε ός πού θά εἶσαι τότε, είτε στό χωριό θά β’ ίσκειαι είτε στή πόλη.

‘Ρεαλς ‘Επιστολές μου έστειλαν αυτήν τήν έἰς μάλα και οι έἴξῃς: Παναγιώτ’ Παρών, Γιάννης ‘Αηδόνης, Ξεφρόνηρος Μακεδών, Λαμπερό ‘Αστέρι, ‘Εθελοντής τού ‘Εν’ τού, Ντροπῇ ή Γιαννιοπούλα, Κῆμα, Μικρός Πέκ, Κέσβερος, Μαγαλοσχολίτης, Κόπαιος, Κρητικοπούλα, ‘Ατρώμητος Θεμοτοκλής, Μεγάλη ‘Ιδέα, Νύνα Παπαζ, Γιοίντεξ, Βοσπ ρίτης και Χ. Χας — Ε-ξε έλσα τάς παραγγελίας των και τούς ευχαριστῶ-δύους για τά καλά των λόγια, έσπ θυμάτα κτλ.

‘Όσοι δημ σιεύουν Μ. ‘Αγγελίας γι’ άνταλ αγή καρτῶν, πᾶσι νά έξερουν πῶς ανταλλαγῇ καρτῶν δέν γίνεται διά τού Γραφείου μου. Επομένως πρέπει νά βάζω στήν ‘Αγγελία και τήν διενδυσή τους για νά τους στέλνουν απ’ ευθείας.

ΕΓΚΡΙΞΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

‘Οδών ψευδώνυμων άγκυλίσματα ή ά ναυαγιστά, αν δέν συνοδεύεται από τό δικαιοδοτικό, ό, ό. Τά άγκυλίσματα ή άναγνο ‘μενα ισχύουν μέχρι τής 30 Νοεμβρίου 1921. ‘Όσα συνοδεύονται από άνήκοντες εἰς άφόρια και όσα από Κ εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα. Προσφυρογέννητη κ. Μορίνα, κ. ‘Ηλιάνος, α. (ΑΤ). Κ. Ξάκος, α. (ΑΧ). Μακρόν, α. (ΜΤ). Ζιζάνια, α. (ΑΕ). ‘Ελληνικόν Σκῆπτρον, α. (ΙΚ). Μαῦρος ‘Αράνης, α. (ΕΒ). ‘Αρχικαλαμουνιστής, α. (ΘΚ). ‘Αηδών τής ‘Ε ήμου. α. (ΑΤ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

για 1 έως 8 τό πολύ προτάσεις. Λεκ. 80 δια τάς περιόδους λεπτά 10 ή λέξεις: Μ. Μ. επιθυμῶν νάνταλλόζουν:

—ό ‘Ελευθερωτής τής Πατρίδος, μέ Ξοιδήν Μνησικασιαν, Νύμφ, τ. Δός. Χιώς. Τσαντάφυλ.—ή Προφν ογάνηη με ‘Ισάδο, ‘Αφροδύαν, Ρεῖνα.—ή Αἰλιάννα μέ Δα Φέζι, ο.Καταν. Κρητικοκ.—Καμῆλιαν.—ό Μάγος Αυτογῆς μέ όλα τά μέλη τής Α-π’ ασιακής Δημοκρατίας.—ό ‘Ασθή τής ‘Ελευθερίας μέ Καλαμ. Δουλ, Σκαρβαίο, Τραγ. Δευ.—τό Καριοφύλλι τού 21 μέ Σατανάν, Δροσοσταλ., Καλαμ. Δουλ.—ή ‘Ονειρεμένη ‘Ελλάδα μέ Καλαμ. Δουλ. Ξεπ. Δορό, Νέο. ‘Ανον, Γλυκ. ‘Ελλάδα, Ξανθ. ‘Ελληνοπ., Συμυροπούλα., ‘Ιδονισμ., Μποδρό, Αυγαριά, Μελολοφάν, Ματζελίνα και μ’ όλους τούς Μυ. ιληγίους, Βολιώτες κι’ ‘Αθηναί-

ους.—δ' *Αρχικαλαμπουριστής* μὲ *Ἐδν.* *Ἀμυν.*, *Μεφιστοφ.* καὶ ὅλους τοὺς *Φιλελευθ.*—*ἡ Σανθή* *Ἑλληνοπούλα*. μὲ *Μικ. Τζόνκι*, *Ποίγκι*, *Οὐάλ.*, *Τρελ.* *Χορσέτο*, *Μαοζέλιαν*, *Ἀρν.* *Διαβολόπαυδο*.—*τὸ Λαρισαϊκόν* *Ἀγκαθάκι* μὲ *Δία Φόξτροτ*, *Μελλοθάν*, *Σκαρβαίον*.—δ' *Ἡρώς* *τῆς Κιοντάχειας* μὲ *Τιμημένο Τουφέκι*.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐδήλωσα σὺν προηγούμενο, ὅτι κομμάτια διὰ τὴν Σ.Σ.Σ. δὲν δέχομαι πιά ὡς τὸ τέλος Νοεμβρίου. Αὐτὰ ποὺ βλέπετε παρκατω, ἐστάλησαν πρὸ τῆς δηλώσεως:

«*Μία νύχτα*» κτλ.—«*Σκηνή*» καὶ «*Ἰκανοποίηση*».—«*Γύρτικα*» κτλ.—«*Ὁ Γερῶ*—*Σταμάτης*» κτλ.—«*Γράμματα ἀπὸ τὴν Ἰταλία*» κτλ.—«*Μάχη σὺν χάρτη*» κτλ.—«*Κάω ἀπ' τὸν Πλάτανο*».—«*Ὁ ἀετός μου*».—«*Ὁ Μακαρῶν*» κτλ.—«*Πᾶσι ὁ παπποῦς*».—«*Ἑλλάς*—*Δόξα*» κτλ.—«*Χαίρετε, πούτσι!*» κτλ.—«*Ἐγκατάλειψη*».—«*Φθινοπωρινὸν*» κτλ.—«*Ὁ βράχος*».—«*Ὁ ψαράς*» κτλ.—«*Γλυκοχάραμα*».—«*Σοφία ὀρθή*».—«*Ἡ δύσις*».—«*Ἐλένη*, ἔρχεσθαι νὰ φαρμάγῃς».—«*Χωρισμός*».—«*Ὁ ἀετός*».—«*Ἡ εὐτυχία*».—«*Στὴν κούνια*».—«*Χινόπωρο*».—«*Ἀπὸ τὰ Φαίδρά*».—*Παίδ.* *Πνεύματα*.

Ἐλαβα καὶ δύο κομμάτια ἀπὸ κάποιον *Ἀποδογμένο τῆς Ζωῆς*. Ἀλλὰ τέτοιον ψευδώνυμο δὲν ἔχω ἐγκρίνει ποτέ.

Ἡ Κριτικὴ τῆς προηγούμενης *Σελίδος* ἀναβάλλεται ἐλλείψει χώρου.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς: *Μυροβόλον Ἰωνίαν* (ἐμαθα ὅτι ὁ βαθμὸς σου δὲν ἦταν καὶ τόσο ἄλλιος, ὅσο ἀπὸ μετροπροσλήν μου τὸν παρέστησες: 7 καὶ $\frac{1}{2}$ εἶναι ἀρκεῖα καλὸς βαθμὸς ἀμὴ τοῦ χρόνου ποὺ θὰ πέρῃς 9 καὶ $\frac{1}{2}$.) *Ἐλπίδα τῶν Σκλάβων* (εὐχόμεν καθεπὶ σὺ, οὐκ ἔστι σὺν Σὺλογοῦ σὰς) *Πτερωτὴν Καρδιάν* (χαίρω ποὺ γινώρις τοσούτους καλοὺς μου φίλους.) *Ἀνοξάτικην Βραδύαν* (ὄχι, μόνο μὲ τὸ ἔνα) *Ἑλλήνα Νικητὴν* (φωτογραφία ἐλήφθη καὶ προσεχῶς θὰ δημοσιευθῇ) *Ἐστειλά* *Τραγουδι τῆς Ἐνώσεως* (ἀλλὰ, ἔπρεπε νὰ εἶναι παρὼν ὅταν πῆγε ἐκεῖ ὁ Μ. Ἀλέξανδρος; αὐτὰ ὅλα εἶναι ἐρανίσματα) *Ἰέρειαν τοῦ Πόνου* (τὰ ἔλαβα) *Νύμφην τοῦ Κιθαιρώδους* (ναί) *Κυανὴν Ἀνεμώνην* (χαίρω ποὺ ἐγενεας καλὰ) *Γαλὴν τῆς Ἀγκύρας* (ἔστειλα: σὲ συγχάριω ποὺ ἐπέτυχες πρώτη) *Σιατιστινὸν Μενεξὲν* (ἔχει καλῶς) *Ρήγαν Φεραῖον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ ποῖον βιβλίον ζητεῖς τὴν τιμὴν; γράψε μου) *Σατανᾶν* (νὰ πᾶς σὺν καλῶ μετὰ τὴν εὐχὴ μου καὶ ὅτι ἐπιθυμῇς!) *Ἐθνικὴν Ἀμυναν* (ὥστε δὲν ἦσαν οὐ; περίεργοι κάποιος πῆρε τὸ ψευδώνυμό σου) *Μίκην Ζέζαν* (βραβεῖον ἔστειλα: τὰ βιβλία αὐτὰ εἶναι τοῦ κ. Ἀγγέλου Σικελιανού) *τί ὥρα* (πὺ τὰ κρίνεις; ναί, ἔτσι εἶναι) *Ἀνθρωπον* (γί' αὐτὸ καὶ ἐγὼ εἶπα πῶς δὲν δέχομαι ἄλλα: γιὰ, νὰ ἰδοῦμε τώρα πολὺ καλὴ ἡ ἀντιγραφὴ τοῦ ἀδελφοῦ σου) *Τραγουδὶ τῆς Λευτερίδας* (δὲν ἔχεις δίκιο; αὐτὰ τὰνέδωτα πάντα κάποιος θὰ τάκουσῃ κανεὶς ἢ θὰ τὰ δαβάσῃ) *Παλιόροϊαν* (εὐχαριστῶ γιὰ τὴς καλὰς διαθέσεις) *Σκόροπια Φύλλα* (καλῶς νὰ ἔλθετε) δὲν τὸ πιστεύω ὅμως πῶς δὲν πεθύμησες λίγο καὶ τὸ σχολεῖς...)

Κουνούπι (δὲν ἔστειλα, γιὰτὶ δὲν ἔλαβα) *Εὐνοσθέα* (δὲν μπορῶ νὰ σοῦ ἐγκρίνω κανέν' ἀπ' αὐτὰ στείλε ἄλλα, ἑλληνικά) *Ἡρώς* *τοῦ Μεσολογγίου* (ὁ ἐσημεῖωσα στὰς «*Ἀσκήσεις σου*») *Φιλοσίαν Στάθη* (ἀκόμη) *Φούριον* (ἀργὰ δ' ὀρθώσῃς καὶ προσθήκῃ εἰς σταλείσας ἤδη ἀπαιτήσεις *Διαγωνισμῶν* δὲν εἶναι δεκτά. ἔστειλα) *Ἀφελὴ Καστανούλαν* (ἔστειλα: πολὺ ὥραϊο τὸ γράμμα σου εἶναι στὰς Ἀθήνας) *Ἀφελὴ Γυμνασιόπαιδα* (τὸ συμπλήρωμα ὄχι) *Μακεδονικὸν Ἰδιώδες* (δὲν ξέρω) *Ἀθυσόστομον* *Ἡλῶ* (ἐπέστῃσα τὴν προσοχὴν τοῦ ὑπαλλήλου, γιὰ νὰ μὴ ξαναγίνῃ αὐτὸ τὸ λάθος) ὅπως δὴ ποτε, τοῦ χρόνου θὰ τὸν παρακαλέσω νὰ πρὴν ἄλλο ψευδώνυμο) *Πυγολαμπίδα*, *Χρυσόφτερον* *Ἑλπίδα Ἀπέαντην Γαλήνην*, *Δοξασμὸν Κορηκόπουλο* κ.λ.π. κ.λ.π. *Στυλ. Α. Κυριώτην*, *Οὐάνιον*, *Θόλον*, *Γ. Παξινόν* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) *Ἀπελευθ.* *Ἀιδινόπουλο*, *Ἡρώς* *τῆς Κιοντάχειας*, *Ἀθάναιον Τσολιάν*, *Πρόσθον*, *Τσουκνίδα*, *Πειραικὴν Χερσονήσον*, *Μακρόν*, *Συνοραϊκὸν Σύμβολον*, *Σὲρ Ραβεγγάδ*, *Κολύβριον*, *Βραχυδία* (ἔστειλα).

Εἰς δόξας ἐπιστολὰ: ἔδωκα μετὰ τὴν 13 Σεπτεμβρίου, ὑμνησάτω εἰς τὸ προσέχει.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχει τὸν 1980ν Διαγωνισμό λύσεων. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18 Νοεμβρίου, ἀλλὰ καὶ περὶ τὴς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγούμενων φυλλαδίων).

621. Δεξιόγραφος

Μία νύχτα βάξω
Σὲ ζωντανό,
Καὶ παρουσιάζω
Ἀρχαῖο σοσό.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώς

622. Συλλαβόγραφος

Ἐνα γράμμι τοῦ Ἀλφαβήτου
Μ' ἔνα ἐπίρρημα ἐνώνω,
Κι' ὅμορφο ποῦλι μεγάλο
Στὴ στιγμὴ τοῦ φανερώσω

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πειραικῆς Χερσονήσου

623. Στοιχειόγραφος

Μετὰ τὸ κεράϊ,
Εἶμαι θεός,
Στόν κορυμαμένο ἀγαπητός.
Δίχως κεράϊ,
Νὰ μου σῖκος
Στόν κόσμον ὅλο ἐξακουστό!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Σπαρτιάκου

624. Μεταγραμματισμός

Ἀπὸ μεγάλο ποταμὸ
Ποῦ τρέχει στὴν Ἀσία,
Ἀντὶ τοῦ ἀλλᾶξῃ τὸ λαϊκό,
Θὰ κάμῃς μ' εὐκολία
Κάποιον ἀρχαῖο θεό.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ταλκάβ

625. Δημιώδες Δίγμμα

Ὅταν τὸ δένῃς, περπατεῖ.
Κι' ὅταν τὸ λύνῃς, στέκει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐδελίνου Πόντου

626. Ψαροκόκκαλον

Νάντικατασταθῶν οἱ ἀστερίσκοι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε νὰ αναγινώσκον-

ται κατὰ σειράν: μεγάλη νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄνθος τοῦ ἀγροῦ, γεωμετρικὸν σχῆμα, πόλις τῆς Ἑλλάδος, μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου, ἄνθος, κράτος τῆς Ευρώπης καὶ Ἀυτοκράτωρ τῆς Ρωμῆς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πόντικου Δακάρ

627—631. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἐνὸς γράμματος: ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἐνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματίζουσαν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κράτος, φανός, σπάρδος, κωφός, ἄπορος
Ἐστάλη ὑπὸ Ἀλ. Α. Ἀργυρίου

632. Τετραπλὴ Ἀκροστιχίς

Τὰρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ δευτέρα ἐκεῖνο ποὺ ἀντιτάσσεται εἰς τὴν ἐπίθεσιν, τὰ τρίτα δυσάρεστον συναίσθημα καὶ τὰ τέταρτα ἐπίρρημα τόπου:

1, Χώρα τῆς Ἀφρικῆς. 2, Ἀσθένεια συνήθως γεροντικῇ. 3, Ρῆμα εἰς ἰζω. 4, Ζῶν φορητὸν. 5, Νησίς περιμέλχης.

Ἐστάλη ἀπὸ τὰ Σκόροπια Φύλλα

633. Φωνηεντόλιπον

πσλς—πσλ—κκρτ

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Πραγματικῆς τῆς

634. Γρίφος

π τ π
τ τ
π τ π π ΑΑΑ
π τ π

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Νέδωνος

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

635. Anagramme

Je suis la science profonde
Qui, depuis que le monde est [monde,

Fit se mouvoir les bataillons.

Hélas! demain comme naguère,

Et tant qu'existera la guerre,

Lourdes seront ses missions.

Or, la Mode au pouvoir énorme,

Pour ses caprices me transforme

En des parures de gala,

Que l'on chasse et dont on tra-

hique

En basse Asie, en Amérique,

Du Tonkin au Venezuela!

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Γοργῆς Ψαροπούλας

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευματ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 27

403 Ἰωνία (ἶον, ἱα.)—404 Ἀγέλας

(ἄ, γελᾶς.)—405 Κάπαρις—Πάρις.

406—Ὁ Ἀρχάδης, ἡ Ἀρχαδία

407. ΜΥΚΗΝΑΙ 408 ΠΙΘΗ.

Υ Α Ε Λ ΚΟΣ (Ἰσις,

Η Α Ε Σ θῆκη, ἦθος,

Ν Ε Μ Ε Σ Ι Σ Κίος, δάιος,

Α Α Ι Ο σκοπός.) 409.

Ι Λ Ι Σ Ο Σ

Κότα (Νέκο, Τα...)—410. ΑΜΩΣ

(Ἄλως, Μαΐα, Ὀρει, ΣΩρος.)—411.

Αἰὲν ἀριστεύειν (αἰ ἐν ἀρ—εἰς τὴν

ιν.)—412. Πρῶτος ἰσθί.

413 Μ Α Ν

Α Τ Λ

Δ Ε Λ Ο Σ

Ι Α Τ

Μ Σ Ε

414. S'oiseau, la plume.

ΟΙ ΑΛΛΑΣΣΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ δηλώνουν ἀμέσως τὴν νέαν των διεύθυνσιν εἰς τὸ Γραφεῖον μας, ἀποστέλλοντας καὶ 1 δραχμὴν διὰ τὴν ἐκτύπωσιν τῆς νέας ταχυλίας. Ἄλλως δὲν εὐθυνοῦμεθα διὰ τὴν ἀπώλειαν τῶν φυλλαδίων των.

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Τῆς Α' Περιόδου (1879—1893) ἀπὸ τοὺς ἐκδοθέντας 24 τόμους ὑπάρχουν ἀκόμη μόνον οἱ ἑξῆς *ἐπτά*: 6ος, 7ος, 12ος, 14ος, 18ος, 19ος, καὶ 20ος. Ἐκαστος τόμος *δραχ.* 5, ταχυδρομικῶς δὲ ἀποπελλόμενος *δραχ.* 5,30 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ *δρ.* 6,20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1920) ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τόμοι, 27 ἐν ὅλῳ.—Ἐκαστος τόμος *δραχ.* 16 καὶ ραμμένος *δρ.* 18. Ταχυδρομικὴ τέλη ἐκαστοῦ τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τιμὰς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν *λεπτά* 50 ὁ ἄρραφος καὶ *δρ.* 1.50 ὁ ραμμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν *δρ.* 3.—εἴτε ἄρραφος εἴτε ραμμένος

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΑ'—491)

*Α*ποτελέσῃ. Διαγωνισμοῦ καλλιτεχνικῶν κάρ-ποστάλ. Ἐβραβεύθη *Δημ. Σούλης*. Ὁδὸς. Καραμανώλης

(ΚΑ'—492)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ἈΚΡΟΠΟΛΙΣ,

*Π*ρόεδρος: *Γαλανὸν Ἑλληνόπουλο*. Μέλη: *Πέγκροφ*. Ζητοῦνται μέλη ἐν Πειραιεὶ καὶ ἀντιπροσωπεῖται ἐν Ἀθῆναις, ἐν Ἑλλάδι καὶ ἀλλοδαπῇ. Ἀντιπρόσωποι Τριπόλεως: *Ἰνδαλμα* *τῆς Τριπόλεως*, *Δαρίσσης*: *Κλεφτόπουλο* *τοῦ 21*, *Βόλου*: *Καριοφύλι* *τοῦ 21*, *Σουεῖς* (Διγύπτου): *Φοινικιά*.

Ὁ Πρόεδρος: *ΓΑΛΑΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ*

(ΚΑ'—493)

*Κ*λεφτόπουλο *τοῦ 21*, μετὰ τὸ *Poste-Restante* *Δαρίσσης*; θὰ λάβετε ἐπιστολὴν μου.

ΓΑΛΑΝΟ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΟ

(ΚΑ'—494)

—*ΑΝΘΗ ΒΙΟΛΙΣΤΡΙΑ*, βιολὶ νὰ πιάσῃ δὲν γραφᾶς, ἐνὶ Βιολίστρα εἶσαι καὶ μοναχὴ, ἀγαπητὴ, Ἐσθὴ αυτοκαλεῖσαι, ἐνὶ φιλομελᾶροιν καὶ μαυρομάματα εἶσαι.

Δάτρις τοῦ Ἀπείρου

(ΚΑ'—495)

*Ν*ύμφη *τοῦ Δίονος*, πολὺ εὐχαρίστος.—*Ποίγκιπα Δακκάδ*, Περιμένω.—*Φιλελεύθερος*, ἀλλογογραφούμε; *Σὲρ Ραβεγγάδ*

(ΚΑ'—496)

*Μ*αίνοντας σὺν Διαπλαστικῷ δηλωτῶν πῶς ἀνταλλάσσω κάρτες καὶ Μ. Μυστικά.—*ΑΤΡΑΜΠΕΛΗ*, ρ. γ. Πειραιᾶ.

(ΚΑ'—497)

*Ρ*εῖνι, *Ἀμελὴς Καστανούλα*, εὐχαρίστω διὰ πρότασίν σας. Μόνον *σ.ρ.* ἀντάλασσω ἢ ἀλλογογραφίαν. Δέγεσθε; *ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ*

(ΚΑ'—498)

*Δ*ιαβολόπαιδο, παρετήρησα ὅτι ἡσύχα. Εἶχες βεβαίως ἀνάγκην συμβουλῶν. Πρόσχε. *ΣΚΑΡΑΒΑΙΟΣ*